

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΔΙΑΤΑΓΗ: "ΠΥΡ."

ΔΙΑΤΑΓΗ: «ΠΥΡ»

Μόνο ένα ζευγάρι σώθηκε από το ναυάγιο.

ΠΑΛΗ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

ΟΙ ΣΤΙΓΜΕΣ που περνάει ο θρυλικός αστροναύτης ντέ-τεκπιβ Τζόε Σέρινταν, είναι αληθινά δραματικές. Βρίσκεται σ' έναν άγνωστο πλανήτη όπου δύο κακούργοι έπιστήμονες είχαν εγκαταστήσει το κρησφύγετό τους με σκοπό να κυριεύσουν τη Γή απειλώντας την με την τρομερή ακτίνα του

θανάτου(*). Αφού κατάφερε να τους θέσει και τους δύο έκτος μάχης, και να καταστρέψει μια για πάντα τα άνομα σχέδιά τους ρίχνεται σε μια καινούργια περιπέτεια. Κάποιος άγνωστος αίχμαλώτισε την αγαπημένη του άοραβωνια

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του 'Υπερανθρώπου', το 22, που έχει τον τίτλο: «Η Άδυσσος της Φρίκης».

στικιά Νάνσυ και την ώδηγησε στην πυκνή ζούγκλα!

Μέ τη συντροφιά του άχώριστου φίλου του, του μικρού Έλληνοπούλου Μίκυ και του Λή Πό, μπαίνει στη ζούγκλα όπου βρίσκεται μπροστά σ' ένα παράξενο θέσαιο. Ένας γιγαντόσωμος Γήϊνος, ντυμένος όπως και οι προϊστορικοί άνθρωποι, παλεύει μ' ένα τεράστιο φίδι και κατορθώνει να το πνίξει με τα άτσάλινα του δάχτυλα. Έπειτα, ο γιγαντόσωμος αυτός, μόλις αντικρύζει τους δυο φίλους αρχίζει να σκαρφαλώνει από δέντρο σε δέντρο και να φεύγει προς το βάθος της ζούγκλας με καταπληκτική ταχύτητα σαν τον Ταρζάν. Ο Σέρινταν με το Μίκυ μένουν κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτό το θέσαιο και μόνο ο Λή Πό βρίσκει την ψυχραιμία του.

—Θα τον ακολουθήσω και γώ με τον ίδιο τρόπο, λέει στους φίλους του, για να δώ που θα πάει. Μην κινηθήτε καθόλου από τη θέση σας, ώσπου να να γυρίσω.

Ο Σέρινταν με τον Μίκυ περιμένουν με τρελλή αγωνία κάπου μια ώρα, χωρίς ο Λή Πό να φανερωθεί.

—Κάτι άσχημο θα του συμβαίνει, ψιθυρίζει ο Σέρινταν.

Ξαφνικά, μια γοερή κραυγή που μοιάζει με ούρλιαχτο αντηχεί στην ήσυχη ζούγκλα και κάνει τις καρδιές των δύο Γήϊκων να χτυπήσουν με δύναμη.

—“Ας μη χάνουμε καθόλου καιρό!”, λέει ο Σέρινταν. Πρέπει, Μίκυ, να τρέξουμε

προς το μέρος της φοβερής αυτής κραυγής. Ίσως ο φίλος μας κινδυνεύει.

Ξεκινούν, χωρίς άλλη κουβέντα. Οι πυκνοί θάμνοι τους έμποδίζουν το δρόμο και προχωρούν με αφάνταστη δυσκολία. Έχουν γίνει μούσκεμα από τον ιδρώτα και τα πρόσωπά τους στάζουν αίμα από τις πληγές που τους προξενούν τα κλαδιά των θάμνων. Κάθε τόσο η παράξενη κραυγή τους οδηγεί. Όσπου στο τέλος, ακούγεται κάπου κοντά τους...

... Και τότε, βρίσκονται μπροστά σ' ένα καταπληκτικό και άπίστευτο θέσαιο: Σ' ένα ξέφωτο της πυκνής ζούγκλας βλέπουν τον μισόγυμνο γίγαντα να παλεύει με τον μικροσκοπικό άνθρωπο του πλανήτη Ποάτ, το Λή Πό! Ο γίγαντας βγάζει αίμα από το στόμα κι έχει μια μεγάλη πληγή στο πόδι, ενώ ο Λή Πό, σέρνεται με κόπο πάνω στο έδαφος.

Ο γίγαντας τη στιγμή αυτή παίρνει φόρα κι έτοιμάζεται να όρμησει εναντίον του Λή Πό. Ο άνθρωπος του Ποάτ, την έχει άσχημα. Αν τον πιάσει ο γίγαντας με τα άτσάλινα χέρια του θα τον συντρίψει. Γυρίζει άπελπισμένος τα μικρά χάντρινά ματάκια του ολόγυρα και καθώς αντikuζει τον Σέρινταν τα μυτερά του αυτιά αρχίζουν να κινούνται πέρα δώθε.

—Κύριε Σέρινταν, φελλίζει, ήρθατε πάνω στην ώρα. Αυτός ο άγριάνθρωπος με πήρε είδησι που τον παρακολου

θούσα, μου ἔσπασε καρτέρι καὶ πιαστήκαμε στὰ χέρια. Μ' ἄλλο πού τοῦ ἔδωσα κάτι γερὲς γροθιές στὸ στόμα καὶ τοῦ δαγκώσα τὸ πόδι, μ' ἔσπασε στὸ ξύλο ὁ ἀφιλότιμος καὶ δὲν μπερῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου.

Ὁ γίγαντας αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν προσπαθεῖ νὰ φύγῃ μπροστὰ στὴ θέα τοῦ Σέρινταν καὶ τοῦ Μίκυ. Ὁρμάει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκάθεκτος νὰ συντρίψῃ τὸν ἀνίσχυρο Λή Πό...

Δὲν προλαβαίνει ἄμωσ γιὰ τὶ στὸ δρόμο του μπαίνει κάποιος ἄλλος. Εἶναι ὁ Σέρινταν. Δὲν χρησιμοποιοῖ τὸ πιστόλι του γιατί θὰ εἶναι καθαρὴ ἀνανδρεία νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄσπλο. Ἀποφασίζει νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ μὲ τὰ χέρια του. Εἶναι μιὰ δύσκολη πάλη αὐτὴ γιατί ὁ ἀντίπαλός του φαίνεται γερὸς, μὰ ὁ Σέρινταν ἐλπίζει νὰ τὸν νικήσῃ.

— Προσέξτε!, τοῦ φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Μείνε ἥσυχος, Μίκυ!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σέρινταν καὶ σφίγγει τὶς γροθιές του.

Ὁ γίγαντας ὁρμάει μ' ἕνα πῆδημα ἀφήνοντας νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα τρομερὸ οὐρλιαχτό. Ὁ ντέτεκτιβ πού προσέχει καὶ τὴν παραμικρὴ του κίνησι, σκύβει ἀπότομα, στρέφει πρὸς τὰ πλάγια καὶ τοῦ ἀρπάζει τὸ δεξιὸ πόδι πού τὴ στή γῆμ' αὐτὴ βρίσκεται στὸν ἄερα. Μὲ ἕνα ἐπιτίθεται τράβηγμα, κατορθώνει νὰ ρίξῃ τὸν γίγαντα καταγῆς, πού χτυπάει τὸ πρόσωπό του καὶ ἀφήνει πάλι μιὰ ἀγρία κραυγὴ.

Μὲ μιὰ στροφὴ ὁ γίγαντας κατορθώνει νὰ καθήσῃ καὶ τὰ χέρια του ἀγκαλιάζουσιν τὸν Σέρινταν. Τὰ δύο κορμιά συμπλέκονται τώρα ἄγρια, κυλιούνται κάτω, στριφογυρίζουν, ἀνορθώνονται, δογγοῦν, ἰδρώνουν καὶ ματώνουν. Εἶναι μιὰ συγκλονιστικὴ πάλη γιγάντων τέτοια πού δὲν μπορεῖ νὰ τὴν φανταστῇ ἀνθρώπινος νοῦς.

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ ἀγωνίας γιὰ τὸ Μίκυ καὶ τὸν Λή Πό πού παρακολουθοῦν μὲ κοιμένη τὴν ἀνάσα. Ξαφνικὰ τὸ κορμὶ τοῦ γίγαντα ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ ἔδαφος, κάνει ἕνα ὀλόκληρο τόξο στὸν ἄερα καὶ πέφτει μ' ἕνα βαρὺ γδοῦπο πέντε μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὸ μέρος πού ξεκίνησε. Ὁ ντέτεκτιβ εἶχε ἐφαρμόσει ἕνα δύσκολο ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικὸ κόλπο τῆς Ιαπωνικῆς πάλης, πού ἀνάγκασε τὸν ἀντίπαλό του νὰ δοκιμάσῃ γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ στὴ ζωὴ του τὰ ἀποτελέσματά του.

Μιὰ καινούργια κραυγὴ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ γίγαντα. Ὁ Τζοε πετάχτηκε ἀμέσως ἐπάνω, μ' ἕνα σάλτο ἔφτασε στὸ μέρος πού ἔπεσε ὁ ἀντίπαλός του καὶ πρὶν ἐκεῖνος προλάβῃ νὰ σηκωθῇ τὸ δύο του χέρια δούλεψαν μὲ τέχνη καὶ με ταχύτητα καὶ ἀρχισαν νὰ τὸν φιλοδωροῦν μὲ ἀπειρες γροθιές.

Ὁ γίγαντας σηκώθηκε κι ἔφερε τὰ χέρια του μπροστὰ στὸ πρόσωπό του, δοκιμάζοντας νὰ φυλαχτῇ ἀπὸ τὸν φοβερὸ αὐτὸ καταιγισμό τῶν

χτυπημάτων. Μούγγριζε και τρέκλιζε σαν μεθυσμένος...

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΝΤΕΤΕ-ΚΤΙΒ δὲν τὸν χτυποῦ σε μὲ μῖσο ς. Σ κ ὁ - πνευ μόνο ν ἂ τὸ ν θ ἔ σ η ἔ - κτὸ ς μάχης καὶ ν ἂ τὸν κατ α -

στήση ἀκίνδυνο γιατί μάντευε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε αἰχμαλωτίσει τὴν ἀγαπημένη του Νάνσυ. Ἐπειτα, ἦταν περιέργος νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού ἔμοιαζε μὲ τοὺς Γήινους προῖστορικούς ἀνθρώπους. Ἦταν πλάσμα τῆς μακρινῆς Γῆς ἢ αὐτοῦ τοῦ πλανήτη;

Ἐνῶ ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν χτυπᾷ. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ γίγαντας σωριάστηκε στὸ ἔδαφος ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του βγήκε μιὰ λέξι πού ἔκανε τὸν Σέρινταν νὰ σταματήσῃ τὰ χτυπήματα καὶ νὰ νοιώσῃ ἕνα ρίγος συγκινήσεως νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμὶ του.

— Ὁχι!... Ὁχι!... Ὁχι!...

Αὐτὴ τὴ λέξι ἐπαναλάμβανε συνέχεια κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κρύβῃ τὸ πρόσωπό του.

Ὁ ντέτεκτιβ κύτταξε κατὰ πηλκτος τὸ Μίκυ. Εἶδε στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ τὸ ἴδιο ἐρωτηματικὸ πού εἶχε σχηματισθῇ καὶ στὴ δική του σκέψι.

— Εἶναι Γήινος!, ψέλλισε τὸ παιδί.

— Ναί!, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σέρινταν.

— Ναί, καί... ναί!, ἔκανε ὁ γίγαντας πού ἐξακολουθοῦσε νὰ δρίσκεται κάτω.

— Εἶσαι Γήινος; τὸν ρώτησε σκύβοντας ὁ Σέρινταν.

— Ναί... ναί, συνέχισε ὁ γίγαντας.

— Ἀπὸ πού εἶσαι; Πὼς βρέθηκες ἐδῶ;

— Ναί... ναί... ναί... ἔπανε λαβε ὁ γίγαντας.

— Καταλαβαίνεις τὴ γλῶσσα μου; τὸν ρώτησε μὲ ἀγώνια ὁ ντέτεκτιβ.

— Μαμά... μαμά!, ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ γίγαντα.

Ὁ Σέρινταν ἀναστέναξε.

— Μίκυ, εἶπε στὸ ἑλλη-νάπουλο, στοιχηματίζω πὼς εἶναι Γήινος. Βρίσκεται σὲ ἄγρια κατάστασι καὶ δὲν ξέρεῖ παρὰ λίγες μονάχα λέξεις. Πόσο ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τὴν ἱστορία του... Πὼς βρέθηκε τάχα σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη;

— Μήπως τὸν ἔφερε ὁ Σμιθ μὲ τὸν Ντόνοβαν καὶ μὲ τὶς ἐνέσεις τὸν ἔκαναν ἀγρί-ἄνθρωπο (*); εἶπε ὁ Μίκυ.

— Ἀποκλείεται, τοῦ ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βρίσκεται πολλὰ χρόνια ἀπομονωμένος μέσα στὴν ἄγρια ζούγκλα...

Μιὰ χαρούμενη κραυγὴ πού ἀντήχησε ξαφνικά, διέκοψε τὶς ὑποθέσεις τοῦ Σέρινταν καὶ τὸν ἔκανε νὰ στρέψῃ ἀπὸ τομα τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ἕνα σκίρτημα ξύπνησε στὴν καρ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Υπεράνθρωπος».

διά του. Είχε γνωρίσει αυτή την κραυγή: Ήταν της Νάν-συ!

— Ωσπου νά στρέψη τὸ κεφάλι του, ἡ κοπέλλα τὸν εἶχε φθάσει καὶ τὸν ἀγκάλιασε με κλόιματα.

— Τζόε!... Τζόε, ψιθύρισε. Σὲ ξαναβρίσκω Τζόε!

Ὁ Σέρινταν τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση.

Ἡ κοπέλλα εἶδε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν ξαπλωμένο γίγαντα καὶ ἀνατρίχιασε.

— ὦ, ἔκανε, τὸν σκότω-
σε, Τζόε; Αὐτὸς με' αἰχμαλώ-
τισε ὅταν μ' ἀφήσατε μονάχη
ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο πού μπή-
κε ὁ Ντόνοβαν. Εἶναι ἓνας ἀ-

Ἡ περίπολος πολιορκήσε τὸν τεράστιο γορίλλα.

γριάνθρωπος, Τζόε. Μὲ σήκωσε στὰ δύο του χέρια σὰν πού πουλο, μὲ μετέφερε στὴ ζούγκλα ταξιδεύοντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί σὰν τὸν Ταρζάν καὶ μ' ἔβαλε σὲ μιὰ σπηλιά. Φοβήθηκα πὼς θὰ τρελλαθῶ, μὰ εὐτυχῶς, δὲν μοῦ ἔκανε κακό. Μ' ἔδωσε μονάχα καὶ μοῦ ἔφερε διάφορα φρούτα νὰ φάω.

—Δὲν τὸν σκότωσα, τῆς εἶπε ὁ ντέκετιβ. Ἀπλῶς τὸν ἔθεσα ἐκτὸς μάχης. Πὼς κατάρθρωσε ὅμως νὰ λυθῇ;

— Πάλευα διὰ ὁλόκληρες ὥρες νὰ σπᾶσω τὰ δεσμά μου καὶ τέλος τὸ κατάρθωσα. Μὲ εἶχε δέσει μὲ χορτόσχοινα. Ἦμουν πολὺ τυχερὴ νὰ σᾶς συναντήσω Τζόε. Φοβόμουν πὼς θὰ χαθῶ μέσα στὴν ἀπεραντὴ αὐτὴ ζούγκλα.

—Δὲν σοῦ εἶπε τίποτε; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

—Μὲ πλησίαζε καὶ μοῦ ἔλεγε κάτι πού μοιάζει σὰν τὸ «μιαία». Μιὰ φορὰ μὲ ἔλυσε καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Νόμισα πὼς θὰ μ' ἄφηνε μονάχη καὶ βγήκα ἔξω, μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἐλπίδα. Μόλις ἔκανα ὅμως νὰ τρέξω, πήδησε ἀπὸ ἕνα δέντρο, μὲ ἔδωσε μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ μὲ κουβάλησε πάλι στὴ σπηλιά. Ἦ δύσκολο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἰς καταπληκτικὴ Τζόε.

—Τὸ ξέρω, Νάνσυ. Τὸν εἶδα μπροστὰ σπὰ μᾶτια μου νὰ πνίγη ἕνα τεράστιο φίδι πού θὰ μπορούσε νὰ νικήσῃ δέκα γήινους μαζί!

—Στὴ σπηλιά του, ἔχει κρεμάσει δέρματα φιδιῶν, καὶ ἄλλων ζώων.

Εἶχε συνέλθει τώρα καὶ ἀγκάλιασε μὲ τὴ σειρά τὸ Μίκυ καὶ τὸ Λή Πό πού χοροπητοῦσαν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους βλέποντάς τὴν ζωντανή.

— Γιὰ κυττάτε!, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ἡ Νάνσυ κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα μικρὸ μπλόκ. Ἄνοιξέ το, Τζόε. Τὸ βρήκα μέσα στὴ σπηλιά καθὼς ἐφευγα μὰ δὲν πρόλαβα νὰ τὸ ἀνοίξω.

Ὁ Σέρινταν ἄνοιξε τὸ μπλόκ μὲ περιέργεια. Μὲ τὴν ἴδια περιέργεια ἔσκυψαν καὶ οἱ ἄλλοι πάνω του. Κι' ὅλοι τους, διάβασαν μιὰ συγκινητικὴ καὶ ἀπίστευτὴ ἱστορία πού ἦταν γραμμένη μ' ἕναν παιδικὸ χαρακτήρα στὶς σελίδες του. Νὰ τί ἔλεγε αὐτὴ ἡ ἱστορία:

«Λέγομαι Μὰξ Νόρντ. Εἶμαι ὀχτῶ χρονῶν. Μένω στὸ χωριὸ Ὠλμορ τῆς Καλιφόρνιας. Μιὰ μέρα εἶχα βγῆ στὴν ἐξοχὴ καὶ πήρα μαζί μου ἕνα μπλόκ κι' ἕνα μολύβι γιὰ νὰ ζωγραφίσω. Εἶχε βραδυάζει καθὼς γύριζα στὸ χωριὸ μου. Ξαφνικά, κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἕνα πελώριο πρᾶγμα πού ἔμοιαζε σὰν δίσκος. Ἄνοιξαν διὰ πόρτες καὶ βγήκαν ἀπὸ μέσα διὰ παράξενα πλάσματα μὲ μεγάλου κεφάλι καὶ μικρὸ κορμί. Πήγα νὰ φύγω μὰ πρόλαβαν καὶ μ' ἐπιάσαν παίρνοντάς με μαζί τους. Μιλούσαν μιὰ ἀγνωστὴ γλῶσσα κι' ὅταν ἔκλαιγα μὲ χαιδεύαν. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή του καὶ πετάξαμε στὸν οὐρανὸ. Ἐπειτα ἀπὸ πολὺς μέρες κατεβήκαμε σὲ μιὰ καινούργια γῆ. Οἱ παράξενοι

αὐτοὶ ἄνθρωποι μ' ἔδγαλαν ἔξω κι' αὐτοὶ πῆγαν ὅλοι τους νὰ πιοῦν νερὸ σ' ἓνα ποτάμι. Βρῆκα τὴν εὐκαιρία καὶ τοὺς τῶσκασα. Κρύφτηκα μέσα στὸ δάσος καὶ βρῆκα μιὰ σπηλιά νὰ μείνω. Τὰ βράδυα φοβάμαι γιατί υπάρχουν πολλὰ ἀγρία θηρία...»

Ἐδῶ σταματοῦσε τὸ γράφιμο.

—Παράξενο!, ἔκανε πρώτη ἡ Νάνσυ. Γιατὶ δὲν συνέχισε;

—Ποιὸς ξέρει; πρόσθεσε ὁ ντέτεκτιβ. Ἴσως νάχασε τὸ μολύδι του. Δὲν μᾶς γράφει ὁμως τὴν ἡμερομηνία ποὺ τὸν αἰχμαλωτίσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἱπταμένου δίσκου. Θὰ ἦταν τὰ παλιά τὰ χρόνια ποὺ πρωτοέκαναν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ ἱπταμένοι δίσκοι στὴ Γῆ. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς προσγειώθηκε, πῆρε τὸν καημένο τὸν Μάξ καὶ πέταξε ξανά στοὺς οὐρανοὺς. Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί ἔζησε τόσα χρόνια μονάχο του στὴν ἀγρία ζούγκλα αὐτοῦ τοῦ πλανήτη ὥσπου ἀγαπίεψε κι' αὐτό. Ἐχάσε τὴ γλώσσα του, συγκρατώντας μόνο τὶς πιδὲ εὐκολες λέξεις ὅπως τὸ «Ναί, ὀχι, μαμά», κι' ἴσως νάχη ξεχάσει καὶ ἀπὸ ποῦ κατάγεται. Πόσο λυπᾶμαι ποὺ τὸν χτύπησα προηγουμένως...

Γύρισε νὰ τὸν δῇ μὰ, στὸ μέρος ποὺ πρὶν λίγα λεπτὰ κει τότεν ὁ γίγαντας, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς τώρα.

—Ἐφυγε!, εἶπε ὁ Μίκυ.

—Πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε στὴ σπηλιά γιὰ νὰ τὸν πάρουμε μαζὶ μὲς στὴ Γῆ, εἶπε ἡ Νάνσυ.

Ἄδικα ὁμως πῆγαν στὴ σπηλιά του κι' ἄδικα ἔψαξαν στὴ

ζούγκλα. Ὁ γίγαντας εἶχε γί-
νει ἀφαντος.

—Ἀς τὸν ἀφήσουμε στὴν ἡσυχία του, εἶπε στὸ τέλος ὁ ντέτεκτιβ. Εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ εἶναι περισσότερο εὐτυχισμένος ἐδῶ, παρὰ στὴ Γῆ! Ἀλλῶστε οἱ γονεῖς του θάχουν πεθάνει τώρα πιά.

Η ΝΑΝΣΥ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ
ΜΑΣ ἔχουν ἐ-
πιστρέψει στὴ
Γῆ καὶ ξεκου-
ράστηκαν γιὰ
τὰ καλά. Ἡ
Ἀστρική Ἀ-
σφάλεια δὲν

τοὺς ἀνέθεσε καμμιὰ καινούργια ἀποστολή. Ὁ Λῆ Πό, ἐπιστρέφοντας στὴ Γῆ, βρῆκε νὰ τὸν περιμένῃ ἡ γυναίκα του ποὺ εἶχε ἔρθει ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν πλανήτη Πράτ.

—Ἐσὺ δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσης στὸν Πράτ, τοῦ εἶπε, μὲ τὴν παρέα ποὺ ἐμπλεξες. Θὰ ἐγκατασταθῶ λοιπὸν κι' ἐγὼ στὴ Γῆ γιὰ νὰ σὲ βλέπω κάπου - κάπου.

Ἐνα βράδυ καλοκαιρινό, ἡ Νάνσυ κοιμόταν μὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο ὅταν κάποιος ὑποπτος θόρυβος τὴν ἔκανε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της. Στὸ μισόφωτο τοῦ δωματίου, ἀντίκρουσε μιὰ μαύρη σκιά ποὺ γλιστροῦσε τὴ στιγμή ἐκείνῃ μέσα στὸ δωμάτιο, πηδώντας ἀπὸ τὸ παρὰθυρο. Ἦταν μιὰ παράξενη καὶ ἀκανόνιστη σκιά ποὺ βάδιζε μὲ τὰ τέσσερα.

Ἡ θαρραλέα κοπέλλα φούχτιασε τὸ πιστόλι της ποὺ τὸ

έβαζε πάντα για κάθε ένδεχομενο κάτω από το προσκεφάλι της και ήπυροβόλησε. Ένα μουγγρητό ακούστηκε και η σκιά ώρμησε πάνω στο κρεβάτι. Η Νάνσυ κύλησε ξαφνικά και βρέθηκε στο πάτωμα. Σηκώθηκε γρήγορα και πυροβόλησε πάλι. Την ίδια στιγμή η σκιά, που έμοιαζε με γορίλλα πήδησε από το κρεβάτι και φτάνοντας στο άνοιχτο παράθυρο το δρασκέλισε και βγήκε στο δρόμο. Η Νάνσυ έτρεξε ξοπίσω του και πυροβόλησε. Την ίδια στιγμή η περίπολος αστυφυλάκων πρόβαλε στο δρόμο. Είδε το γορίλλα και άρχισε κι' αυτή τους πυροβολισμούς. Το ζώο τόβαλε στα πόδια κι' έτρεξε να χωθή σ' ένα μικρό δρομάκι. Το δρομάκι όμως αυτό δεν είχε διέξοδο και ο γορίλλας για να γλυτώσει από τον κλοιό των αστυνομικών αναρρίχθηκε σε μια κολόνα ηλεκτρικού και ανέβηκε σε μια σκεπή.

Τώρα οι αστυνομικοί έζωσαν το σπίτι, ενώ οι κάποιοι αυτής της γειτονιάς, ξυπνώντας από τους πυροβολισμούς, πετάχτηκαν από τα κρεβάτια τους έντρομοι για να μάθουν τί συμβαίνει.

— Ένας γορίλλας έχει φύγει από ένα τσίρκο, τους έξηγησε ένας από τους αστυφύλακες, και προσπαθούμε να τον συλλάβουμε.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του όταν συνέβη κάτι παράξενο. Ενώ ο γορίλλας περπατούσε στη σκεπή ενός σπιτιού, κατέβηκε από τον ουρανό κάτι που έμοιαζε με έλι-

κόπτερο και άφησε να πέση επάνω στη σκεπή ένα χοντρό σκοινί. Ο γορίλλας άρπάχτηκε από το σκοινί και το μυστηριώδες αστρόπλοιο ανέβηκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς τα ύψη, αφήνοντας άναυδους τους αστυνομικούς που δεν πρόλαβαν να πυροβολήσουν το γορίλλα.

* * *

Το πρωί της μέρας εκείνης οι έφημερίδες περιέγραφαν τη σκηνή με το γορίλλα. Ο Σέρινταν δεν μπορούσε να έξηγηση γιατί ο γορίλλας διάλεξε να μπη στο σπίτι της Νάνσυ και ποιός ήταν εκείνος που κατάρρωσε με το παράξενο έλικόπτερο να κατεβάση το σκοινί ώστε να τον γλυτώσει από τον κλοιό της αστυνομικής περιπόλου.

Βρισκόταν στο σπίτι της Νάνσυ μαζί με τον Μίκυ και τον Λη Πό και συζητούσαν γι' αυτό το θέμα όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Σέρινταν σήκωσε το ακουστικό ενώ ένα άσχημο προαίσθημα πίεσε την ψυχή του.

— Άλλο!, έκανε.

— Έδώ Χόδερτ!, άκούστηκε το γαύγισμα του ίνσπέκτορα της Αστικής Ασφάλειας. Συμβαίνει κάτι το καταπληκτικό, Σέρινταν. Ένα υπερωκεάνιο δυθίστηκε στ' άνοιχτά της Νέας Γής...

— Δυσάρεστο το νέο σου, τον διέκοψε ο Σέρινταν, μάξι και καταπληκτικό. Τέτοια δυστυχήματα συμβαίνουν συχνά.

— Μή με διακόπτης!, γρύλισε το μπουλντόγκ της Ά-

στρικής Ἀσφάλειας. Τὸ πλοῖο βυθίστηκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι πού ἐγινε στὶς μηχανές του. Οἱ ἐπιβάτες ἔπescαν στὴ θάλασσα μὰ πνίγηκαν ὅλοι τους ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπου που κατάρφερε νὰ γλυτώσῃ καὶ πού μᾶς μετέδωσε μιὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία: Στὴ θάλασσα μαζί μὲ τοὺς ναυαγούς, ἦταν καὶ ἕνας γορίλλας! Πρὶν πνιγῇ, ὅμως, φάνηκε ἕνα παράξενο ἐλικόπτερο νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ ρίχνῃ ἕνα σκοινὶ στὸ ὁποῖο γραπώθηκε ὁ γορίλλας καὶ ἀνέβηκε στὸ ἐλικόπτερο. Κατάλαβες τώρα, Σέρινταν, τί συμβαίνει; Τὸ ἴδιο δὲν συνέβη ἀπὸ καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὸ γορίλλα πού ἐπετέθη ἐναντίον τῆς ἀρραβωνιαστικιάς σου;

—Εἶναι περίεργη αὐτὴ ἡ σύμπτωσης, τὸ παραδέχομαι, Χόβαρτ.

—Συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο. Τὸ ἐλικόπτερο πού βοήθησε τὸ γορίλλα τῆς Νέας Ὑόρκης νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν περίπολο τῶν ἀστυνομικῶν κατευθύνθηκε πρὸς τὴ Νέα Γῆ. Ὅπως καὶ ταλαβαίνεις, χρειάζεται νὰ κάνῃς ἕνα ταξιδάκι ὡς ἐκεῖ. Ἴσως ν' ἀνακαλύψῃς τίποτε...

—Συμφωνῶ, Χόβαρτ. Φεύγω ἀμέσως κιόλας.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων του πού τὸν κῦτταζαν μὲ ἀγωνία στὰ μάτια.

—Ἐτοιμαστήτε, τοὺς εἶπε.

Ὁ Λή Πὸ κούνησε τὰ μύτερά αὐτιά του.

—Μοῦ μυρίζεται περιπέ-

τεία, ἔκανε.

—Κάτι τέτοιο, τοῦ ἀπάντησε γελώντας ὁ ντέτεκτιβ. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ φεύγουμε γιὰ τὸ νησί τῆς Νέας Γῆς. Ἐτοιμαστήτε γιὰ νὰ μὴ χάσουμε καιρό.

ΕΦΙΔΛΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ πού μετέφερε τοὺς ἥρωές μας στὸ νησί τῆς Νέας Γῆς, δὲν προσγειώθηκε σὲ κατοικημένη περιοχή. Προτίμησε νὰ προσγειωθῇ σ' ἕνα ἐρημικὸ ὁροπέδιο, μακριὰ ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα μᾶτια.

—Ἡ νέα μας περιπέτεια, εἶπε ὁ Σέρινταν στοὺς συντρόφους του, εἶναι ἡ πιὸ μυστηριώδης ἀπ' ὅλες. Πρέπει, λοιπόν, νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας γιὰτὶ δὲν ξέρουμε ποῖος εἶναι ὁ ἐχθρὸς μᾶς. Θὰ στήσουμε μιὰ σκηνή κι' ἐνῶ οἱ τρεῖς θὰ κοιμούνται, ὁ τέταρτος θὰ φυλάτῃ σκοπὸς. Κάθε δυὸ ὥρες θ' ἀλλάζῃ ὁ σκοπὸς γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε ὅλοι. Τὸ πρῶτ', θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη.

Μόλις ἔστησαν τὴ σκηνή, ὁ οὐρανὸς πού ἦταν καθαρὸς ὡς τώρα, ἄρχισε νὰ γεμίζει μὲ μαύρα σύννεφα. Ἀστραπὲς ἐκτυφλωτικὲς ἔσχισαν τὸ στερῶμα καὶ ἀκολουθοῦσαν βροντὲς πού ἔκαναν τὴ γῆ νὰ τρέμῃ. Ὁ Μίκυ, πού θέλησε νὰ φυλάξῃ τίς δυὸ πρῶτες ὥρες σκοπός, μπήκε στὸ ἀντίσκηνο καὶ πῆρε ἕνα ἀδιάβροχο. Πραγματικὰ, σὲ λίγο ἄρχισε μιὰ δυνατὴ μπόρα.

—'Εφιαλτική βραδυά, ψιθύρισε τὸ 'Ελληνόπουλο. Κάτι μου λέει πῶς θάχουμε φασαρίες.

Ριζωμένος στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου, κύτταζε ἀλόγυρά του χωρὶς νὰ διακρίνῃ τίποτε ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὸ σκοτάδι. Στὰ χέρια του κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ αὐτόματό του καὶ τὸ δάχτυλό του χαΐδευε τὴ σκανδάλῃ.

Ξαφνικά, στὸ φῶς μιᾶς ἐκτυφλωτικῆς ἀστραπῆς, τὸ μὰ τι τοῦ παιδιοῦ πῆρε μιὰ ὑποπτη κίνησι. Τοῦ φάνηκε πῶς κάτι σκοτινοὶ ὄγκοι κινιόνταν στὴν ἀκρητοῦ ὁροπεδίου. Οἱ ὄγκοι αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν μιὰ πομπὴ σκοτεινὴ πού προχωροῦσε ἀργὰ - ἀργὰ.

Σκέφτηκε νὰ ξυπνήσῃ τοὺς ἄλλους μὰ τὸ μετάνιωσε. Δὲν ἦταν βέβαιος καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ξυπνήσῃ ἄδικα. Περίμενε τώρα μὲ τίς αἰσθήσεις του σὲ ἐπιφυλακῇ, μὲ τὸ αὐτὶ ἐτοιμο νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Μὰ ὁ θόρυβος τῆς βροχῆς πού ἐξασκολουθοῦσε νὰ πέφτῃ σκέπαζε τοὺς ἄλλους.

Μιὰ δεύτερῃ ἀστραπῇ ἔσπασε τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας. Ἐρευνητικὸ τὸ βλέμμα τοῦ παιδιοῦ προσπάθησε νὰ διακρίνῃ. Καὶ εἶδε. Ἡ σκοτεινὴ πομπὴ ἦταν πραγματικότητα! Οἱ σκιὲς πλησίαζαν ἀρκετὰ κοντὰ πρὸς τὴ σκηνὴ τοὺς!

—Στὰ ὅπλα!, φώναξε χωρὶς δισταγμὸ κι' ἡφώνῃ του ἀντήχησε ἀνατριχιαστικὰ μέσα στὴ νύχτα. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ δάχτυλό του πάτησε τὴ σκανδάλῃ τοῦ ὅπλου του καὶ δεκάδες σφαῖρες ἔσκισαν τὸ σκοτάδι καὶ τὴ βροχὴ.

Δὲν πέρασαν οὔτε δυὸ λεπτά ὅταν τρεῖς σκιὲς ἤρθαν καὶ στάθηκαν πλάι του. Ἦταν οἱ τρεῖς φίλοι του.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

—Κάποιοι ἔρχονται!, ψιθύρισε τὸ 'Ελληνόπουλο. Δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω καλά.

Συνέχεια στὴ φωνὴ του ἀκούστηκε κάτι σὰν μουγγρητό. Τὸ αὐτόματο τοῦ παιδιοῦ ἔστειλε μιὰ καινούργια ριπὴ πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούστηκε τὸ μουγγρητό.

Ἕνα ἀπαίσιο, ἕνα ἀνατριχιαστικὸ καὶ κολασμένο οὐρλιαχτὸ ἀντήχησε τώρα, πού τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ γυρίσουν ταυτόχρονα, ἕνας γδοῦπος ἀκούστηκε δίπλα τους, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λή Πό. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ βρέθηκε ἀναποδογυρισμένος ἀπὸ ἕναν βαρὺ καὶ μαλλιαρὸ ὄγκο. Πρόλαβε καὶ πάτησε τὴ σκανδάλῃ τοῦ πιστολιοῦ του. Ὁ ὄγκος κύλισε δίπλα του ἀφήνοντας ἕνα βαθὺ μουγγρητό.

Πυροβολισμοὶ καὶ μουγγρητά, ἀνθρώπινες φωνὲς καὶ οὐρλιαχτὰ ἀντήχησαν, ἐνῶ ἡ βροχὴ ἐξασκολουθοῦσε νὰ πέφτῃ ὁμοίως καταρράκτης. Οἱ ἀστραπὲς φώτιζαν κάπου - κάπου μιὰ περίεργη σκηνή. Μιὰ σκηνὴ ὅπου τέσσερις ἄνθρωποι εἶχαν μπλέξει σὲ μιὰ θανάσιμη πάλη μὲ ἄρκετους πελώριους γορίλλες. Σφαῖρες σφύριζαν ἀπὸ κάθε κατεύθυνσι πού τις περισσότερες φορὲς χάνονταν στὸ κολασμένο σκοτάδι χωρὶς νὰ συναντήσουν τίποτε στὸ δρόμο τους κι' ἄλλες φορὲς πάλι καρφώνονταν στὰ χοντρά

κορμιά τῶν γοριλλῶν πού ἔπεφταν σπαράζοντας καί ξεψυχούσαν ἀφήνοντας κραυγές φρίκης.

Πόση ὥρα κράτησε αὐτὴ ἡ ἐφιαλτικὴ σύγκρουσι; Κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ ὑπολογίσῃ τὸ χρόνο. Κανεῖς ἀπὸ τοὺς τέσσερις συντρόφους πού ἀγωνίζονταν στὰ τυφλά, δὲν ἔξερε ἂν κάποιος ἀπ' ὅλους εἶχε πέσει θῦμα τῶν γοριλλῶν κι' εἶχε βρῇ τραγικὸ θάνατο μέσα στὰ ἀτσαλένια τοὺς μπράτσα.

Καμμιά φορά, τὰ ὄπλα σταμάτησαν νὰ ἐκπυρσοκροτοῦν καὶ τὰ μουγκρητὰ ν' ἀκούγωνται. Οἱ γορίλλες εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ πεδίου τῆς μάχης.

—Νάνσυ!, φώναξε ὁ Σέρινταν, πού θρέθηκε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, μουσκιδι ἀπὸ τὴ βροχή. Εἶχε δεχτῇ τίς ἐπιθέσεις τριῶν γοριλλῶν καὶ τὰ εἶχε βγάλει πέρα καὶ μὲ τοὺς τρεῖς.

—Τζός!, ψιθύρισε μιὰ ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὴν κούρασι φωνὴ λίγα μέτρα δεξιὰ του, εἶμαι καλά, ἐσύ;

—Καὶ γὼ εἶμαι καλά Νάνσυ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Λή Πό. Μόνο πού κάποιος ἀπὸ δαύτους μοῦ ἄρπαξε τὸ πιστόλι μὲ τὰ δόντια του. Θὰ πεινοῦσε φαίνεται. Εὐτυχῶς πού εἶχα ἕνα μαγαῖρι πάντα μου.

Περίμεναν ν' ἀκούσουν καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Μίκυ μὰ δὲν ἀκούστηκε τίποτε. Μιὰ ἀναστοι γίλα φρίκης συγκλόνησε τὸν Σέρινταν. Μήπως τὸ ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο εἶχε βρῇ τραγικὸ θάνατο σ' αὐτὴ τὴν ἀπρο-

σδόκητη κι' ἐφιαλτικὴ ἐπιδρομὴ τῶν γοριλλῶν;

—Μίκυ!, φώναξε.

Οὔτε ψιθύρος δὲν ἀκούστηκε.

—Θεέ μου!, βόγγηξε ἡ Νάνσυ κι' ἄρχισε τὰ κλάματα.

Τὸ χέρι τοῦ ντέτεκτιβ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕναν ἡλεκτρικὸ φακό. Πάτησε τὸ κουμπὶ καὶ γύρισε τὸ φῶς τοῦ ὁλόγυρα.

Ἐξὴ πελώριοι γορίλλες κεῖτονταν νεκροὶ γύρω ἀπὸ τὸ δέντρο. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γορίλλες αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο. Ὁ Μίκυ δὲν φαινόταν πουθενά. Ἐψαξε σὲ μακρινὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ πεδίου τῆς μάχης μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν βρῇ.

—Τὸν πῆραν μαζί τους!, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα.

Ἐμειναν γιὰ λίγο καὶ οἱ τρεῖς τοὺς σιωπηλοὶ.

—Ἀπορῶ γι'αὐτὸ δὲν τὸν σκότωσαν, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Φαίνεται πὼς εἶχαν διαταγῇ νὰ μᾶς αἰχμαλωτίσουν. Ἄρα, τοὺς γορίλλες αὐτοὺς τοὺς στέλνει κάποιος ἄλλος, ἕνας ἀόρατος πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἄγνωστος ἐχθρὸς μας. Ὁ ἐχθρὸς μὲ τὸ ἐλικόπτερο. Ποιὸς μπορεῖ ὅμως νὰ κατευθύνῃ ἕναν γορίλλα; Αὐτὸ σημαίνει πὼς οἱ γορίλλες αὐτοὶ δὲν εἶναι γῆϊνοι ἀλλὰ ἔχουν ἔρθει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη...

—Καὶ τώρα; τὸν διέκοψε ἡ φωνὴ τοῦ Λή Πό. Τί θὰ κάνου με τώρα;

—Μέχρι νὰ ξημερώσῃ δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε, ἀπῆντησε γεμάτος ἀπελπισία ὁ ντέτεκτιβ. Δὲν μπορούμε νὰ

προσφέρουμε καμμιὰ βοήθεια στον μικρό κι' αγαπημένο μας φίλο, γιατί τὸ κολασμένο αὐτὸ σκοτάδι καὶ ἡ βροχή, μὰς ἐμποδίζουν νὰ ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν γοριλλῶν. Θὰ περιμένουμε νὰ ξημερώσει. Ὡς τὸ πρωὶ θὰ μείνουμε ξάγρυπνοι μήπως ἔχουμε καμμιὰ δεύτερη ἐπίθεσι.

—Δὲν πᾶμε στὸ ἐλικόπτερο; πρότεινε ἡ Νάνσυ. "Ὅταν τοὺς δοῦμε νὰ ἐρχονται, θὰ μπορέσουμε νὰ φύγουμε.

—Μὲ τέτοιον ἀέρα καὶ μὲ τέτοια βροχή θὰ εἶναι δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο νὰ πετάξουμε, τῆς εἶπε ὁ ντέκετιβ.

Ρίξωσαν καὶ οἱ τρεῖς τοὺς στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου μὲ τὸ χέρι στὴ σκανδάλη καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀπελπισία.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΓΟΡΙΛΛΕΣ

ΕἶΧΕ κολλήσει στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, ὁ Μίκυ καὶ πυροβολοῦσε ὅποι-αδήποτε σκιά τὸν πλησίαζε, προσέχοντας ὁ-

μως νὰ μὴ σκοτώσει κανένα φίλο του. Τὸ Ἑλληνόπουλο πάτησε τὴ σκανδάλη. Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούστηκε καὶ τίποτε ἄλλο. Τὸ αὐτάματὸ τοῦ παιδιοῦ δὲν πῆρε φωτιά. Εἶχαν τελειώσει οἱ σφαίρες. Εἶδε τὸν ὄγκο τοῦ γορίλλα νὰ ὀρμάει κατὰ πάνω του καὶ σάλταρε πλάγια. Τὸ σκοτάδι τὸν ἐμποδίζει νὰ δῇ τὴ γινόταν πίσω του... Ἐνας δεύτερος γορίλλας παραμόνευε τὸ Ἑλλη-

νόπουλο, καὶ μὲ τὸ πήδημα αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του...

Ἀνατρίχιασε καὶ δοκίμασε νὰ ξεφύγει. Τὰ πελώρια χέρια τοῦ τέρατος τὸν ἐσφίξαν μὲ δύναμη. Βόγγηξε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ φοβήθηκε πὼς ὁ γορίλλας θὰ τὸν πνίξει. Τόση τρομερὴ δύναμη εἶχαν τὰ χέρια του. Ἐκανε νὰ φωνάξῃ μὰ ἡ φωνή του πνίγηκε στὸ λαρυγγί του κι' ἔχασε τὴν αἴσθησι τοῦ κόσμου ὁλόγυρά του.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια του, λίγο ἔλειψε νὰ πᾶσθαι συγκοπή. Βρισκόταν σ' ἓνα δωμάτιο μὴ σοσκότεινο καὶ ὁλόγυρά του ἀνάδευαν πελώριες σκιές ποὺ ἔμοιαζαν μὲ πλάσματα τῆς κολάσεως. Ὅταν καθάρισε τὸ βλέμμα του καλύτερα, πρόσεξε πὼς τὰ πλάσματα αὐτὰ ἦταν γορίλλες.

Βρισκόταν ξαπλωμένος στὶς σανίδες ἐνὸς πατώματος. Τὸ δωμάτιο ἦταν γυμνὸ ἀπὸ ἐπιπλα.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια, οἱ γορίλλες κινήθηκαν γύρω του, ἐσκυψαν ἐπάνω του, μὲ προσοχή κι' ἔπειτα, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς δῆλκε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ὁ Μίκυ ἀνωρθώθηκε. Τὸν πονοῦσε τρομερὰ τὸ κεφάλι του. Μὲ πολὺ κόπο στάθηκε στὰ πόδια του. Τὰ εἶχε κυριολεκτικὰ χαμένα. Κατάλαβε πὼς οἱ γορίλλες τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει, δὲν ἤξερε ὅμως ποῦ βρισκόταν. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ἦταν πὼς δὲν θὰ ἔδωαι νὰ ζωντανὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

αυτό.

Ο γορίλλας που είχε φύγει ξαναγύρισε.

Κουνούσε ζωηρά τὰ χέρια του και γυρullιζε κυττάζοντας τους άλλους γορίλλες στα μάτια. Έπειτα πλησίασε τὸ Μίκυ, τὸν ἔσπρωξε ἀπὸ πίσω και τὸν ὠδήγησε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα.

Ὁ Μίκυ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Θὰ ἦταν πολὺ κουτὸ ν' ἀντισταθῇ μέσα στὸ πλήθος αὐτὸ τῶν τεράτων. Μὲ τὴν πρώτη του κίνησι πού θὰ ἔκανε, θὰ τὸν ἔλυωναν κυριολεκτικὰ μὲ τὰ πελώρια χέρια τους.

Ἀφοῦ προχώρησαν σ' ἓνα διάδρομο μπῆκε σὲ μιὰ ἀλλὴ ἀνοιχτὴ πόρτα μὲ τὴ συνοδεία πάντα τοῦ γορίλλα. Στὸ καινούργιο αὐτὸ δωμάτιο, ὑπῆρχε ἓνα πορτάξενο ἐπιπλο. Ἐμοιαζε σὰν πελώριο ραδιόφωνο χωρὶς σκέπασμα. Ὁ Μίκυ στάθηκε περιέργως μπροστά του. Ἦταν μήπως κανένα μηχανήμα βασανιστηρίων;

Ξαφνικὰ, τινάχτηκε ἀπὸ τὸ ξάφνιασμά του. Ἀπὸ τὸ μηχανημα αὐτὸ ἀκούστηκε ἓνα δυνατὸ γαύγισμα! Ἐνα γαύγισμα καθαρὸ πού θὰ ὀρκιζόταν κανεὶς πὼς μέσα στὸ πελώριο αὐτὸ κουτί, βρισκόταν κλεισμένος ἓνας σκύλος! Μὰ τὸ πιὸ παρὰξενο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἦταν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ γορίλλα. Μόλις ἄκουσε τὸ γαύγισμα ἔπεσε ἀνάσκελα κυττάζοντας πρὸς τὸ ταβάνι ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαιναν συνέχεια πνιχτὰ μουγγρητά.

Αὐτὴ ἡ περιέργη σκηνὴ κράτησε κόπου ἓνα τέταρτο. Τὸ

κουτὶ γαύγιζε, ὁ Μίκυ στεκόταν ἀκίνητος μπροστά του και ὁ γορίλλας πεσιμένος ἀνάσκελα μουγγριζε. Ὅταν πέρασε τὸ τέταρτο, τὰ γαυγίσματα σταμάτησαν και ὁ γορίλλας σηκώθηκε σπρώχνοντας τὸ Μίκυ νὰ βγῇ ἔξω.

Τὸν ὠδήγησε πάλι στὸ ἴδιο δωμάτιο πού βρισκόταν πρίν. Πέντε γορίλλες στάθηκαν πλάι του και πρόσεχαν και τὴν παραιμικὴ του κίνησι. Τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο ἄρχισε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του νὰ δοκιμάζῃ τὴν θὰ πῇ φόβος. Καταλάβαινε πὼς ἦταν καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ. Τὸ ἄσχημο ἦταν ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' ὅτι γινόταν γύρω του. Πού ἦταν; Στὴ Γῆ ἢ σὲ κανένα πλανήτη; Οἱ γορίλλες αὐτοὶ ἦσαν γῆινοι ἢ μήπως ἦσαν πλάσματα κάποιου ἀγνωστού πλανήτη πού ζητοῦσαν νὰ κατακτήσουν τὴ Γῆ;

Διψοῦσε πολὺ! Ἐκανε νόημα στοὺς γορίλλες γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν, μὰ αὐτοὶ ἔμειναν ἀκίνητοι. Στὰ μεγάλα τους μάτια ἔλαμπε μιὰ ἄγρια φλόγα. Ὁ Μίκυ ἀναπρίχιασε. Ἐπρεπε νὰ σκεφτῇ ἓναν τρόπο γιὰ νὰ τοὺς ξεφύγῃ, διαφορετικὰ ἦταν χαμένος.

ΔΙΑΤΑΓΗ «ΠΥΡ»

Μόλις ξημέρωσε, ὁ Σέρινταν μὲ τὴ Νάνσυ και τὸν Λή Πό, μπῆκαν στὴ σκηνὴ τους και ἀλλάξανρῶχα. Ἦταν τσακισμένοι ἀπὸ τὸ ξενύχτι τὴν κούρασι και τὴν ἀπέλπισία. Ἐλεῖπε τὸ μικρὸ Ἑλλη-

νόπουλο από τη συντροφιά τους κι' αυτό βάρανε με θλίψη την καρδιά. Τα μάτια της Νάνσυ ήταν βουρκωμένα και με πολύ κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά της.

Πρέπει ν' ανιχνεύσουμε όλο γυρα με το έλικόπτερο, είπε ο Σέρινταν. "Ίσως βρούμε κανένα ίχνος που νά μās οδηγήσῃ κοντά στον χαμένο φίλο μας. Έχουμε καθήκον νά τον βρούμε έστω και νεκρό.

Μπήκαν στο έλικόπτερο σιωπηλοί και με βαρεία καρδιά. Την ίδια στιγμή από το ραδιοτηλέφωνο του μικρού σκάφους ακούστηκε ένα συνεχές σφύριγμα. Κάποιος τους καλούσε.

— Έμπρός, είπε ο Σέρινταν γυρίζοντας ένα διακόπτη. Άκούω.

Αντήχησε ἡ φωνή του ινσπέκτορος τῆς Ἀστροφικής Ἀσφάλειας Χόβαρτ, που έμοιαζε σάν γαύγισμα μπουλντόγκ.

— Άλλο, Σέρινταν!, είπε ο Χόρβατ. Σέ κοιλούσα ὅλη τῇ νύχτα συνεχείᾳ, γιατί δέν ἀπαντούσες; Τό είχες ρίξει στον ὕπνο;

Ο Σέρινταν τοῦ ἐξήγησε με λίγα λόγια τῇ νυχτερινῇ καὶ δραματικῇ τους περιπέτεια.

— Άκουσε τί συμβαίνει, τὸν διέκοψε ὁ Χόρβατ. Τό ρομπότ πού συλλαμβάνει τὰ διαπλανητικὰ μηνύματα καὶ μεταφράζει αὐτομάτως τίς ἀγνωστες γλώσσες τῶν πλάσμάτων πού κατοικοῦν σέ διάφορους πλανήτες, μās μετέδωσε αὐτό τὸ μήνυμα.

« Ἄν δέν ἀδειάσετε τῇ μεγάλη σας πόλιν μέχρι τίς ἐν-

νέα τὸ πρωί, ἔχουμε τῇ δύναμι νά τὴν καταστρέψουμε. Σὰς προειδοποιούμε γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά. »

Τὸ μέτωπο τοῦ Σέρινταν ζάρωσε.

— Ἀπὸ πού ἦρθε τὸ μήνυμα αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς; ρώτησε τὸν Χόρβατ.

— Ἀπὸ κεῖ πού βρίσκεσαι τώρα Σέρινταν! Ἀπὸ τὸ νησὶ τῆς Νέας Γῆς! Ἀγνωστοὶ ἐχθροὶ κρύβονται σ' αὐτὸ τὸ νησὶ καὶ ἀπειλοῦν νά καταστρέψουν τῇ Νέα Ὑόρκη... Ἡ ὥρα εἶναι ὀχτώ, Σέρινταν. Ἐχουμε μιὰ ὥρα προθεσμίᾳ ἀκόμη. Δέν μās μένει τίποτε ἄλλο νά κάνουμε παρὰ νά χτυπήσουμε τὸ νησὶ τῆς Νέας Γῆς με ὑδρογονικὲς βόμβες.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον!, ξεφώνισε μ' ὅλη του τῇ δύναμιν ὁ Σέρινταν.

— Γιατί;

— Γιατί οἱ γοριλλες ἀπόψε αἰχμαλωτίσαν τὸ Μίκυ! Μπορεῖ, βέβαια, νά τὸν ἔχουν σκοτώσει, μπορεῖ ὅμως καὶ νά ζῇ. Ἄν ρίξουμε ὑδρογονικὴ βόμβα στὸ νησὶ καὶ εἶναι ἀκόμη ζωντανός, θὰ εἶναι σάν νά τὸν σκότωνα, Χόβαρτ!

Ο ἰνσπέκτωρ τῆς Ἀστροφικής Ἀσφάλειας ἔμεινε γιὰ λίγος σιωπηλός. Ἐπειτα μίλησε ἀποφασιστικά, ἀδίστακτα.

— Σέρινταν, καταλαβαίνω τὸ μαρτύριό σου. Προτιμᾷς ὅμως γιὰ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ φίλου σου, πού στὸ κάτω - κάτω μπορεῖ νά εἶναι νεκρός, νά στείλῃς τὸ θάνατο σὺν τόσῃ ἐκτομύρῳ κατοίκων πού ἔχει ἡ Νέα Ὑόρκη;

Φρίκη πλημμύρισε τὴν καρ-

διὰ τοῦ ἀστροναύτη ντέτεκτιβ ἐνῶ ἡ Νάνσυ δίπλα του ἄρχισε τὰ κλάματα.

—Πρέπει νὰ προσπαθῶς νὰ ἐλευθερώσω τὸ Μίκυ πρῶτα, ψέλλισε ὁ Σέρινταν.

—Δὲν μᾶς μένει καιρὸς, Τζόε!, φώναξε ὁ Χάβαρτ. Καθελεπτό πού περνάει, καταδικάζει σὲ θάνατο μιὰ πρωτεύουσα μὲ ἑκατομμύρια κατοίκους! Δὲν χρειάζεται δισταγμός. Τὸ καθήκον ἐπιβάλλει νὰ κάνης αὐτὸ πού σου εἶπα. Σὲ διατάζω μέσα σὲ δέκα λεπτά νὰ ρίξης τὴν ὑδρογονική βόμβα. Οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ τὸ ἐγκατέλειψαν ὅλη τὴ νύχτα καὶ εἶναι ἔρημο, μόνο ὁ σατανικὸς ἐχθρὸς μας βρίσκεται ἐκεῖ. Σὲ διατάζω Σέρινταν νὰ ρίξης τὴ βόμβα. Ὅχι ἀργότερα ἀπὸ δέκα λεπτά. Μὴν ξεχνᾷς πῶς ὑπηρετεῖς στὴν Ἀστρικὴ Ἀσφάλεια καὶ βρίσκεται σαὶ κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές μου. Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο.

Ἡ συνδιάλεξις κόπηκε χωρὶς ἄλλη λέξι. Ὁ Σέρινταν μὲ μέτωπο πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, γύρισε καὶ κύτταξε τὴ Νάνσυ. Ἡ κοπέλλα ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ.

—Νάνσυ, ψιθύρισε ὁ ντέτεκτιβ, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τοῦ κεφαλιοῦ μου. Εἶναι τρομερὸ αὐτὸ πού θὰ κάνω, ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούσω στὶς διαταγές τῆς Ἀστρικῆς Ἀσφάλειας.

—Κι' ἂν εἶναι ζωντανὸς ἀκόμη ὁ Μίκυ; ρώτησε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της ἡ Νάνσυ.

Ὁ Σέρινταν ἀναστέναξε.

—Σκέψου πῶς κινδυνεύουν

νὰ πεθάνουν τόσα ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, Νάνσυ... Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ κάνουμε τὸ καθήκον μας...

Ἡ ὥρα ἦταν ὀχτῶ καὶ εἰκοσι ὅταν τὸ ἐλικόπτερο τοῦ Σέρινταν ὑψώθηκε στὸν οὐρανόν. Ἐκανε ἓνα γύρο σ' ὅλο τὸ νησί, παρατηρώντας μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος. Σ' ἓνα ἔρημο σημεῖο, διέκρινε ἕναν πύργο.

—Νάνσυ, διακρίνεις κάποια κίνησι γύρω ἀπὸ τὸν πύργο αὐτόν; ρώτησε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του ὁ ντέτεκτιβ.

Ἡ κοπέλλα ἔσκυψε καὶ κῦταξε.

—Βλέπω μερικὲς σιλουέτες πού μοιάζουν μὲ γορίλλες.

—Νομίζω πῶς θὰ ἦταν τὸ κατάλληλο μέρος νὰ ρίξουμε τὴ βόμβα.

Ὁ Λή Πὸ ἦταν βαθεῖα συγκινημένος.

—Νὰ προσγειωθῶμε γιὰ λίγα λεπτά, τόλμησε νὰ πῇ.

Ὁ ντέτεκτιβ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

—Θ' ἀργήσουμε, εἶπε. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος. Πρῶτο ἀπ' ὅλα τὸ καθήκον.

Ἔδωσε στὸ σκάφος του ὁσο ὕψος μπορούσε καὶ μὲ μιὰ κοφτὴ καὶ νευρική κίνησι, ἐνῶ δίπλα του ἡ Νάνσυ ξεσποῦσε σὲ ἀσυγκράτητους λυγμούς, τράβηξε ἓνα μοχλόν. Ἡ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου ἔσκισε μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα τὸν ἀέρα καὶ σὲ λίγο μιὰ τρομερὴ ἐκρηκτικὴ δόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα ἐνῶ ἓνα πελώριο σύννεφο καπνοῦ ὑψώθηκε σὰν μανιτάρι καὶ σέπασε σιγὰ - σιγὰ ὅλο τὸ νησί.

—Ἀντίο, Μίκυ! ψιθύρισε ὁ

Σέρνινταν και σκούπισε ένα δάκρυ που κύλησε στο μάγουλό του.

ΠΑΡΑ ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ

ΟΙ ΓΟΡΙΛΛΕΣ φύλακες του Μίκυ δεν έλεγαν να το κουνήσουν καθόλου από τη θέσι τους. Το παιδί άρχισε

να τρέμη από την άνυπομονησία του. Έκανε να κινηθεί για να δοκιμάσει μήπως μπορέσει και τους ξεφυγή, αλλά ένας από αυτούς γρύλλισε αγρια και σήκωσε απειλητικά το πελώριο και μαυλιάρο του χέρι.

«Είμαι καταδικασμένος», ψιθύρισε με άπογνωσι το Έλλη νόπουλο.

Ξαφνικά, μια σκέψι έλαμψε στο νου του και λίγο έλειψε να ξεφωνήσει από τη χαρά του. Θυμήθηκε πως μέσα σε μία του τσέπη είχε δυο μικρές γυάλινες μπαλλίστσες με αναισθητικό αέριο. Μια από αυτές θα μπορούσε ν' αποκοιμίσει τα τέρατα που τον φρουρούσαν!

Χωρίς να χάσει καιρό έδωσε τη μία και, ενώ πήρε μια βαθεία ανάσα για να γεμίσει τα πνευμόνια του με όξυγόνο, πέταξε την μπαλλίστσα μπροστά στα πόδια του.

Την αμέσως επόμενη στιγμή, ένας - ένας οι γορίλλες άρχισαν να πέφτουν με βαρύ γδοῦπο στο πάτωμα. Είχαν αλοι τους μείνει άναίσθητοι.

Το παιδί, με την καρδιά γεμάτη ελπίδα τώρα, πετάχτηκε από τη θέσι του και δγαί-

νοντας στο διάδρομο ανάπνευσε με δύναμι. Έστριψε δεξιά και κατέβηκε τις πρώτες σκάλες που βρήκε μπροστά του.

Σε λίγο, βρέθηκε στο ισόγειο του σπιτιού όπου την πόρτα του τη φύλαγαν δυο μεγαλόσωμοι γορίλλες. Χωρίς να διστάση πέταξε τη δεύτερη μπαλλίστσα με το αέριο κι ήταν τους είδε να πέφτουν, άνοιξε την πόρτα και ώρμησε έξω.

Με την πρώτη ματιά που έσριξε, είδε πως βρισκόταν στη Γή. Μια όροσειρά του έδειξε να καταλάβει πως δεν είχε βγεί έξω από το νησί της Νέας Γής. Το σπίτι όπου τον είχαν φυλακίσει οι γορίλλες, ήταν ένας παλιός εγκαταλειμμένος πύργος.

Το μάτι του παιδιού κύτταξε ολόγυρά του. Κάτω από ένα δέντρο βρισκόταν ένα ελικόπτερο. Ήταν ένα περιεργό ελικόπτερο που πρώτη φορά έβλεπε ο Μίκυ. Το σκαρί του δεν ήταν Γήινο. «Αν μπορούσε όμως να κινήσει τη μηχανή του!

Από το έσωτερικό του σπιτιού άκουσε ούρλιαχτά. Τό αίμα του πάγωσε. Οι γορίλλες τον είχαν ανακαλύψει και από λεπτό σε λεπτό θα τον έπιαναν πάλι στα χέρια τους.

Έτρεξε με όση ταχύτητα μπορούσε κι έφτασε στο ελικόπτερο. Άνοιξε με ευκολία το κουβούκλιο και κάθισε στη θέσι του πιλότου. Μπροστά του υπήρχε ένα καντράν με διόφωρους μοχλούς. Άρχισε να τους άνεβοκατεβάξει με πυρετώδεις κινήσεις, ενώ ή καρδιά

Ἐμοιαζε σὰν τοὺς πρωτόγονους ἀνθρώπους τῆς Γῆς.

του πήγαινε να σπάση από την αγωνία. Θα μπορούσε τάχα να βάλη μπρός το διαβολικό αυτό μηχανήμα;

Σε μία στιγμή γύρισε το βλέμμα του προς το σπίτι. Ένα τσούρμο από γορίλλες πεταγόταν εκείνη τη στιγμή. Κύτταζαν όλόγυρά τους κι ύστερα σκόρπισαν σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Δεν θ' άργούσαν να τον πάρουν είδησι καί τότε...

Με περισσότερη μανία τώρα ανεβοκατέβαζε τους μοχλούς. Ο ίδρωτας έτρεχε ποτάμι από το μέτωπό του. Ένας γορίλλας τον είχε δη και με πελώρια πηδήματα πλησίαζε το ελικόπτερο... Ήταν χαμένος τώρα πιά...

Ξαφνικά, ένα δυνατό τράνταγμα του έδωσε να καταλάβη πώς είχε αφήσει τη Γη και πετούσε με ιλιγγιώδη ταχύτητα στον αέρα. Την ίδια στιγμή ένας έκκωφαντικός θόρυβος, μία σατανική έκρηξις αντήχησε πίσω του και μία δυνατή λάμψη τον θάμπωσε για μία στιγμή και τον ανάγκασε να κλείση τα μάτια του. Όταν τ' άνοιξε και κύτταξε κάτω, είδε το υψί να έχη σκεπαστή από ένα πελώριο μανιτάρι καπνού.

—Υδρογονική βόμβα, συλλογίστηκε το Έλληνόπουλο. Ποιος να την έριξε τάχα; Δυό λεπτά ν' άργούσα ακόμη, θα ήμουν τώρα μακροίτης...

Ταυτόχρονα μία άλλη σκέψη τον έκανε να ριγήση με φόβη.

—Και οι φίλοι μου; ψιθύρισε. Θα σκοτώθηκαν όπωσδήποτε

τέ από την έκρηξι της διαβολικής βόμβας.

Ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλό του. Δεν αφήθηκε όμως να τον παρασύρη ή θλίψη. Έπρεπε να προσγειώση κάπου αυτό το παράξενο ελικόπτερο που ταξίδευε με τόσο μεγάλη ταχύτητα.

Άρχισε πάλι να ανεβοκατεβάζη μοχλούς. Σε μία στιγμή, καθώς πάτησε με το πόδι του ένα πεντάλ, συνέβη κάτι το καταπληκτικό. Το σκάφος χωρίστηκε στα δύο, έπειτα είδε να ξεκολλούν οι έλικες και στο τέλος... έμεινε μόνος του με το κάθισμά του! Το τιμόνι του είχε φύγει από τα χέρια και αυτός με το κάθισμά του έπεφταν, όλο και έπεφταν!

Έρριξε μία ματιά και άνατρίχιασε. Κάτω από τα πόδια του, σε διακόσια μέτρα απόστασι άπλωνόταν η θάλασσα... Άν έπεφε με το κεφάλι θα έχανε τις αισθήσεις του και θα πνιγόταν...

Ήταν όμως τυχερός. Όσο έπεφταν, τόσο πιο πολύ λιγόστευε η ταχύτητα. Και τότε κατάλαβε πώς το κάθισμα είχε ένα μηχανήμα που σταματούσε την πτώσι λίγο - λίγο. Στο τέλος έπεσε στη θάλασσα όσο πιο άπαλά μπορούσε και το Έλληνόπουλο βρέθηκε να κολιμπάη.

* * *

Τα κύματα ήταν πελώρια και το μικρό Έλληνόπουλο ανεβοκατέβαινε σαν καρυδότσιουφλο. Τα μπράτσα του είχαν κουραστή από την προσπάθεια. Κατάλαβε πολύ γρήγορα πώς, αν γλύτωσε από

τούς γοριλλές και την ύδρογο νική βόμβα, δεν θα γλύτωνε από τη θάλασσα. Ή στεριά ήταν μακριά και δεν θαχε τη δύναμι να σταθή στην επιφάνεια πιο πολύ από πέντε λεπτά. Για άλλη μια φορά αντίκρυζε το άπαίσιο πρόσωπο του θανάτου. Για άλλη μια φορά μέσα σε λίγες ώρες έχανε τις ελπίδες του. Δεν θα μπορούσε να τον γλυτώσει τίποτε τώρα πιά, δεν θα γινόταν κανένα θαύμα... Οί δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν, τὰ κύματα, βουνα όλόκληρα, όρμούσαν επάνω του και ή θάλασσα άνοιγε πελώριες τρύπες για να τον καταπιή...

— Συγχώρεσέ με Θεέ μου, προσευχήθηκε κι' έτοιμάστη κε να πεθάνη.

Πριν πεθάνη, όμως θέλησε ν' άνοιξη για τελευταία φορά τὰ μάτια του για να πη αντίο στον κόσμο. Και τότε... ή σκηνή που παρουσιάστηκε στα μάτια του, ήταν καταπληκτική, άπίστευτη! Ένα έλικόπτερο ζυγιάζόταν πάνω από το κεφάλι του κι' έρριξε μια σκοινία σκάλα προς τη θάλασσα. Στη σκάλα αυτή κατέβαινε ένας άνθρωπος... Κι' ό άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον προστάτη του, τον Τζόε Σέρινταν.

Τον είδε να τον πλησιάζει και το χέρι του τον άρταζε γερά από τη μασχάλη. Τη στιγμή έκίνη ό Μίκυ δεν άντεξε και λιποθύμησε...

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΓΗ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ άστροναύ

τες βρίσκονται στο σπίτι της Νάκσυ. Είναι όλοι τους χαρούμενοι κι' εύτυχισμένοι που κατάρθρωσαν να σμιξουν πάλι έπειτα από μια περιπετειώδη και δραματική βραδιά.

— Όταν σκέφτομαι πώς αν άργούσε το παράξενο έλικόπτερο να πάρη μπρός έστω και δυό λεπτά, θα μ' έλειωνε ή βόμβα σου, κύριε Σέρινταν, λέει ό Μίκυ, μούρχεται να τρελ λαθώ.

— Έμεις κοντέψαμε να τρελ λαθούμε από τη χαρά μας όταν σε είδαμε ζωντανό, λέει ή Νάκσυ. Σκέψου, Μίκυ, πώς σε νομίζαμε νεκρό κι' έγώ δεν έκανα τίποτε άλλο από το να κλαίω. Γυρίζαμε με βαρεία καρδιά στην Νέα Υόρκη όταν είδαμε πάνω από τη θάλασσα ένα έλικόπτερο να διαλύεται. Πλησιάσαμε σ' αυτό το σημείο και κυττάζαμε με τὰ κυάλια μας ανάμεσα στα κύματα μήπως δούμε κανένα ναυαγό, όταν ό Λή Πό έβγαλε μια θριμβευτική φωνή:

— Ό Μίκυ! Ό Μίκυ! Νάκος, παλεύει με τὰ κύματα!

» Στην αρχή νομίσσαμε πώς τρελλάθηκε από τη θλίψη του, δεν άργήσαμε όμως να σε δούμε και μες. Φαντάσου τη χαρά μας! Άμέσως ό Τζόε έρριξε τη σχοινένια σκάλα και σε πρόλαβε τη στιγμή που σ' έγυ κατέλειπαν οι δυνάμεις σου.

Οί τέσσερις φίλοι πέρασαν με γέλια και χαοές το πρωινό. Πίστευαν ότι με την ύδρογονική βόμβα είχαν σταματήσει τον κίνδυνο που άπειλούσε να καταστρέψη τη Νέα Υόρκη έπειτα από το άπειλητικό μήνυ

μα πού τους έστειλε ό άόρατος έχθρός των. Νά όμως πού οι προβλέψεις των βγήκαν ψεύτικες. Τό μεσημέρι, μετά τό φαγητό κουδούνισε επίμονα τό τηλέφωνο.

—'Αλλά!, μίλησε ό Σέρινταν.

—Τζός!, άντήχησε τό γαύγισμα του Χόβαρτ, δέν κάναμε τίποτε μέ την ύδρογονική δόμβα. Γλυτώσαμε βέβαια πρός τό παρόν τή Νέα 'Υόρκη, ή άπειλή όμως συνεχίζει νά ύπάρχει πάνω στη Γή. Πήρα ένα τηλεγράφημα από τό παράρτημα τής 'Αστροικής 'Ασφάλειας του Λονδίνου όπου αναφέρει πώς μιά άγάλη γοριλλών έκανε τή νύχτα μιά επίδρομή στό κέντρο του Λονδίνου και σκότωσαν όποιον εύρισκαν μπροστά τους...

—Μήπως μέ ετοιμάζεις για τό Λονδίνο, Χόβαρτ;

—Μή με κόβης Σέρινταν, θύμωσε τό μπουλντόγκ. Δέν πρόκειται νά πάς στό Λονδίνο γιατί δέν είναι μόνο τό Λονδίνο πού δοκίμασε τήν επίδρομή των γοριλλών. Τό ίδιο έγινε στη Μόσχα και στη Μελβούρνη.

—Τί με διατάξεις νά κάνω τότε Χόβαρτ;

—Θέλεις νά παραστήσης τόν κουτό, Σέρινταν; 'Απλυστατά νά αναλάβης τήν ύπόθεσι αυτή πού μου φαίνεται ή πιό μυστηριώδης, ή πιό θανάσιμη άπ' όλες. Δέν ξέρω βέβαια πώς θα ένεργήσης. Αυτό είναι δικός σου λογαριασμός.

—Περιμένε με Χόβαρτ, του απάντησε ό ντέτεκτιβ. Σε δέ-

κα λεπτά έρχομαι.

"Αφησε τους φίλους του, μπήκε στην κούρσα του και σε δέκα λεπτά βρισκόταν στό μέγαρο τής 'Αστροικής 'Ασφάλειας και συζητούσε μέ τόν Χόβαρτ.

—Θά ήθελα νά ρίξω μιά ματιά στην ταινία πού καταγράψει τις έκπομπές πού φτάνουν στη Γή από τους άγνωστους πλανήτες, είπε σε μιά στιγμή στόν Χόβαρτ.

Μήτкан μαζί σ' ένα άπέραντο εργαστήριο όπου ύπήρχαν χιλιάδες περιέργα μηχανήματα. 'Ο ντέτεκτιβ έδωσε μιά διαταγή σ' έναν υπάλληλο και σε λίγο έβλεπε σε μιά φωτεινή όθόνη τήν ταινία πού πάνω της είχαν καταγραφεί τά άγνωστα σήματα πού έρχονταν στη Γή από τους μυστηριώδεις και μακρινούς κόσμους των πλανητών.

'Ο ντέτεκτιβ παρακολούθησε μέ προσοχή τήν προβολή κι' έπειτα πλησιάζοντας ένα ρομπότ, τό έθεσε σε λειτουργία ώστε νά παρακολουθήσει κι' αυτό τήν ταινία. Στο τέλος τό ηλεκτρονικό ρομπότ έγραψε κάτι σ' ένα χαρτάκι. 'Ο Σέρινταν πήρε τό χαρτάκι πού πάνω του ήταν γραμμένος ένας αριθμός, τό δίπλωσε μέ προσοχή και τό έβαλε στην τσέπη του.

—Τί είναι αυτό; τόν ρώτησε περίεργος ό Χόβαρτ.

—Ένας αριθμός, Χόβαρτ. Από αυτόν θα ξεκινήσω. Τό ρομπότ μου έγραψε τήν άπόστασι τήν όποιαν χωρίζει τόν πλανήτη πού τις τελευταίες μέρες στέλνει πολλά σήματα

στη Γῆ. Ἡ χαρτογραφική ὑπηρεσία τοῦ Σύμπαντος θὰ μοῦ ὑποδείξει ποῖός εἶναι αὐτός ὁ πλανήτης καί...

—Θὰ τὸν ἐπισκεφθῆς...

—Ἀκριβῶς. Θὰ τὸν χτυπήσω τὸν ἐχθρό μου στὴ φωλιά του...

Ὁ Χόβαρτ ἔσφιξε μὲ συγκίνῃ τὸ χέρι τοῦ συνεργάτη του.

—Σοῦ εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία, τοῦ εἶπε.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΝΕΔΡΑ

ΗΤΑΝ νύχτα ὅταν ὁ Τζέι Σέρινταν γύριζε στο σπίτι τῆς Νάνσυ πού τὸν περιέμεναν οἱ φίλοι του. Ἡ χαρτογραφική ὑπηρεσία τοῦ Σύμπαντος βρῆκε μὲ πολὺ δυσκολία τὸ ἄστρο πού τῆς ζητοῦσε γιὰτὶ ἦταν πολὺ μακριά, σὲ ἄλλο ἡλιακὸ σύστημα.

Ξαφνικά, μιὰ ριπὴ πολυβόλου ἔσκισε τὴν ἀτμόσφαιρα, λίγο μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Νάνσυ. Τὰ φρένα τῆς κούρσας τοῦ Σέρινταν στρίγγλισαν ἀπαίσια, καθὼς οἱ σφαῖρες ἔσπασαν τὰ πλαῖνα τζάμια καὶ πέρασαν δυὸ ἑκατοστὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Χωρὶς δισταγμὸ τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε στὰ τυφλά γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἐχθρό του νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν ἔτοιμος νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὸ τομάρι του.

Σήκωσε σὲ μιὰ στιγμή τὸ

κεφάλι του καὶ κύτταξε κλεφτὰ πρὸς τὸ δάθος τοῦ ἔρημου δρόμου. Μιὰ κούρσα εἶχε σταματήσει καὶ τρεῖς σκιᾶς πῆδησαν κάτω μὲ κατευθυνσι πρὸς τὴ δική του κούρσα. Σήκωσε τὸ πιστόλι του καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη. Μιὰ σκιά ἔβγαλε ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ, ταλαντεύθηκε κι' ἔπεσε μ' ἕνα βαρὺ γδούπο στὴν ἀσφάλτο.

Μὲ τὴ σειρὰ του πῆδησε κάτω κι' ὁ ντέκετιβ, ἀνοίγοντας τὴν ἀντίθετη πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ.

«Θὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὸ τομάρι μου, συλλογίστηκε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ μὲ ξεμπερδέψουν ἀπόψε. Γιατί, ὅμως; Βάζω στοίχημα πὼς στὴν ὑπόθεσι τῶν γοριλλῶν ἔχουν βάλει τὸ δαχτυλάκι τους καὶ μερικοὶ Γῆινοί...».

Μιὰ σφαῖρα σφύριξε, κι' ἦρθε νὰ κορφωθῇ στὸ ἔζυλο τῆς πόρτας πού στεκόταν. Κάποιος ἦταν ἀπέναντί του καὶ τὸν εἶχε βάλει στὸ σημάδι. Τὴν εἶχε ἄσχημα τώρα. Ὑποπτεῖται ὅταν πὼς τὸν εἶχαν κλείσει ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Εἶχε πέσει γιὰ τὰ καλά στὴ φάκα.

Ὁ ἄνθρωπος πού τὸν πυροβόλησε, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Αὐτὸ ἀρκοῦσε στὸν ντέκετιβ. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση σήκωσε τὸ πιστόλι καὶ πυροβόλησε.

Αὐτὸ ἦταν. Εἶδε τὸν ἐχθρό του νὰ σηκώνῃ ψηλὰ τὰ χέρια καὶ νὰ πέφτῃ σάν ἄδειο σακὶ στὴ ρίζα τοῦ δέντρου.

Πέρασαν μερικά λεπτά τρομερῆς ἀγωνίας. Καμμιά κίνη

σι δὲν διακρινόταν, κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν λὲς κι' ὅλα εἶχαν νεκρωθῇ ὁλόγυρά του. Οἱ διαβάτες εἶχαν ἀπομακρυνθῇ τρομαγμένοι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν εἶχαν ἀμπαρώσει τὶς πόρτες τους.

«Ἄν περάσουν λίγα λεπτά θὰ τρέξη ἡ ἀστυνομία ὅπως σδῆποτε θὰ τὴν εἰδοποιήσῃ κάποιος».

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε ὁ ντέτεκτιβ ὅταν φανερώθηκε μιὰ σκιά μπροστά του, ἐντελῶς ξαφνικά, κι' ἓνα πιστόλι καρφώθηκε στὴν κοιλιά του.

—Πέταξε τὸ ὄπλο σου, ντέτεκτιβ!, ἀκούστηκε μιὰ ἀπειλητικὴ φωνή.

Ὁ Σέρινταν ὑπάκουσε. Τὸ πιστόλι του δρόνησε στὴ Γῆ καὶ... τότε, ἔγινε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανεὶς. Τὸ πιστόλι πέφτοντας στὴ γῆ χοροπήθησε κι' ἐκπυροσκορήθηκε. Ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸν ἀντίπαλο τοῦ Σέρινταν στὸ πόδι καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ νὰ πετάξῃ μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτὸς τὸ πιστόλι.

Ὁ Σέρινταν τὸ ἄρπαξε στὸ αέρα κι' ἔσκυψε πάνω στὸν τραυματία ποὺ εἶχε κουλουριασθῇ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ βογγούσε.

—Πές μου ποιὸς εἶσαι καὶ ποιὸς σ' ἔστειλε νὰ μὲ σκοτώσῃς!, τοῦ εἶπε καὶ τοῦ κάρφωσε τὸ πιστόλι στὸν κρόταφο.

Ὁ τραυματίας ἀνοίξε τὸ στόμα του νὰ πῇ κάτι μὰ δὲν πρόλαβε. Μιὰ ριπή αὐτομάτου ἀντήχησε καὶ δεκάδες σφαῖρες καρφώθηκαν στὸ κορμί του. Κάποιος πρόλαβε καὶ

τοῦ ἔκλεισε γιὰ πάντα τὸ στόμα πρὶν μιλήσῃ. Ὁ Σέρινταν ἔπεσε μπρούμυτα πίσω ἀπὸ τὸ ἄψυχο κορμί τοῦ ἐχθροῦ του κι' αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία του, γιατί τὸ αὐτόματο κροτάλισε ἀκόμη δυὸ φορές. Καμμιὰ σφαῖρα ἄμως δὲν ἄγγιξε τὸν ντέτεκτιβ.

Τὴν ἴδια στιγμή, σειρήνες ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου ποὺ πλησίαζε ἀντήχησαν. Οἱ κακοῦργοι ἄφησαν τὸν ντέτεκτιβ καὶ μπαίνοντας στὴν κούρσα τους ἔφυγαν μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ Τζόε ἔμπαινε στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν ἀπροσδόκητη περιπέτειά του.

—Στοιχηματίζω πῶς οἱ ἄνθρωποι ποὺ θέλησαν νὰ μὲ στείλουν στὸν ἄλλο κόσμον ἄποψε, τοὺς εἶπε, ἔχουν κάποια σχέσι μὲ τοὺς γορίλλες. Ἴσως αὐτοὶ νὰ τοὺς ἔχουν στείλει νὰ τρομοκρατήσουν τὴ Γῆ.

Ἐξήγησε κατόπιν στὴ Νάνσυ καὶ στοὺς φίλους του τὸ σχέδιό του καὶ τοὺς εἶπε νὰ ετοίμαστούν γιατί σὲ δυὸ ὥρες θὰ ἔφταναν γιὰ ἓνα καινούργιο ταξίδι μὲ τὸν Πρωτέα, γιὰ τὸν ἀγνωστο πλανήτη ἀπὸ τὸν ὁποῖο κατέφθαναν τὶς τελευταῖες ἡμέρες πολλὰ μυστηριώδη σήματα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΓΙΔΑ

Ὁ ΠΡΩΤΕΥΣ ἔσκιζε περὶ ἅπαντα τὸ σκοτεινὸ χάος καὶ οἱ μηχανές του δούλευαν θαυμάσια. Ὁ Λῆ Πὸ εἶχε ἓνα διαβόλημένο κέφι καὶ δὲν σταματοῦσε νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὴ στιγμή

πού ξεκίνησαν από τη Γῆ.

—Δεν μπορώ πιά να παί-
ζω φουσαριμόνικα, άπόκανε ο
Μίκυ. Σπαιμάτησε να χορεύει
Λή Πό. Τό βλέπεις ότι μου κό-
πηκε ή άνάσκα;

Ο άνθρωπος του Πράτ ά-
ναγκάστηκε να διακόψει τό χο-
ρό του κι' ήρθε καί κάθισε
πλαίί στο φίλο του.

Ξαφνικά, πετάχτηκε άπό
τή θέσι του λές καί τόν άγγι-
ξε ήλεκτρικό σύρμα, ενώ τά
μάτια του γούρλωσαν κυττά-
ζοντας πρós τήν πόρτα τής
καμπίνας πού συγκοινωνούσε
μέ τό διαμέρισμα τών πολυθέ-
λων. Ο Μίκυ έστρεψε κι' αύ-
τός να κυττάει καί μέ μιάς
άλλαξε τό χρώμα του ενώ τό
αίμα πάγωσε στίς φλέβες του.
Στήν πόρτα, πού τήν ώρα αύ-
τή ήταν άνοιχτή, έστεκε ένας
άνθρωπος. Κρατούσε στο χέ-
ρι του πιστόλι καί χαμογελού-
σε σατανικά. Πίσω του, πρό-
βαλε δεύτερο κεφάλι κι' ένα
δευτερο πιστόλι έκανε τήν έμ-
φάνισί του.

—Σέρινταν!, ούρλιαξε ο
Μίκυ.

—Δέν όφελούν οί φωνές παλ-
ληκάρι μου, τού είπε ο ένας
άπό τούς δυό ανθρώπους. Ο
Σέρινταν πού βρίσκειται στο
πηδάλιο, δέν οδηγεί πιά.

—Τόν σκοτώσατε!, ξεφώνι-
σε μέ σπαραγμό ή Νάνσυ.

—Όχι άκάμψ. Πάντως, μέ
τό χτύπημα πού δέχτηκε στο
κεφάλι, θα μείνι για μερικές
ώρες άναίσθητος.

—Μά... πώς μπήκατε; ρώ-
τησε παραξενεμένο τό παιδί.

—Σού φαίνεται μυστήριο πι-
τσιρίκο; Κι' όμως δέν είναι.

Κατορθώσαμε άπλούστατα να
παραδιάσουμε τήν πόρτα τού
άστροπλοίου σας, δωροδοκώ-
τας έναν άπό τούς ύπαλλή-
λους τού πυραυλδρομίου καί
κρυφτήκαμε στην άποθήκη τών
τροφίμων.

—Καί... τί θέλετε; ρώτησε
πάλι τό παιδί.

Καί οί δυό άντρες κάγχα-
σαν μαζί.

—Είναι να τό ρωτάς; Θέ-
λουμε να μάθουμε πού πάτε.

Ο Μίκυ σηκώθηκε άπό τή
θέσι του.

—Καλά, είτε στους άπό-
σκλητους έπισκέπτες τού Πρω-
τέα, παραδέχομαι πώς κερδίσα-
τε τό παιχνίδι. Θα σας πώ πού
πρόκειται να πάμε καί τί θα
κάνουμε.

Τους έδειξε έναν καναπέ
καί τούς είπε να καθήσουν.

Οί δυό όπλοφόροι κάθησαν
χωρίς να κατεβάσουν ούτε στι-
γμή τά πιστόλια τους.

—Πρόκειται να πάμε, άρ-
χιση τό Έλληνόπουλο, ενώ τήν
ίδια στιγμή τό πόδι του έκα-
νε μιά αδιόρατη κίνηση καί πά-
τησε κάτι. Άμέσως συνέβη
κάτι τό καταπληκτικό. Ο κα-
ναπές πού κάθονταν οί δυό κα-
κούργοι αναποδογύρισε καί οί
δυό τους βρέθηκαν άνάσκελα,
χτυπώντας, τά κεφάλια τους
στο δάπεδο.

—Έπάνω του!, φώναξε ο
Μίκυ.

“Ωσπου να μιλήσει, ο Λή
Πό είχε κιόλας τιναχτή σαν
ελατήριο κι' είχε όρμησει πά-
νω στον έναν άπό τούς κα-
κούργους. Στόν άλλο άρμησε
ο Μίκυ κι' άρχισε να τόνχτυ-
πάη μέ τίς μικρές αλλά άτσα

λένιες του γροθιές. Στο τέλος αφού τούς αφώπλισαν, τούς έδεσαν και τούς δυο μαζί για να είναι πιό άκινδυνοί.

Τή στιγμή εκείνη μπήκε στην καμπίνα ο Σέρινταν, κρατώντας το κεφάλι του που τον πονούσε. Είδε τη σκηνή των δεμένων κακούργων και ανάπνευσε με ανακούφισι.

—Ούτε κατάλαβα ποιός ή ταν εκείνος που με χτύπησε ξαφνικά, είπε στη Νάνσυ που έπρεξε άμέσως κοντά του. Ποι οί είναι;

—Δέν τούς ρωτήσαμε ακόμη, απάντησε ή Νάνσυ. Μας είπαν πώς είχαν κρυφτή στο διαιμέρισμα των τροφίμων. Ο Σέρινταν γονάτισε δίπλα τους

—Πήτε μου ποιόί είστε; ρώτησε. Άν θέλετε να ζήσετε, απαντήστε μου άμέσως.

Κανείς τους όμως δέν απάντησε.

Ο Σέρινταν έσκυψε πιό πολύ κοντά τους και τούς σκούνησε βίαια. Έμεινε για μιá στιγμή άκίνητος κι' έπειτα σηκώθηκε. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό κι' είχε σφιγμένα τά χείλη του.

Η Νάνσυ τόν κύτταξε παρραξενημένη.

—Τί συμβαίνει; τόν ρώτησε.

—Είναι νεκροί, τής απάντησε.

—Νεκροί; Ποιός τούς σκότωσε;

—Μόνοι τους σκοτώθηκαν, τής είπε ό ντέτεκτιβ. Έκρυσαν επάνω τους κάποιο δηλητήριο και τó χρησιμοποίησαν χωρίς να τούς πάρτε είδησι. Προτίμησαν να πεθάνουν πα-

ρά να μιλήσουν. Άπό αυτό που φοβούνται, όμως, δέν πρόκειται να γλυτώσουν. Άργά ή γρήγορα θ' ανακαλύψουμε τόν μυστηριώδη πλανήτη από τόν όποϊόν έρχονται στη Γή τά σήματα και οί Γορίλλες.

ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΣΩΜΑ ΠΡΟΣ ΣΩΜΑ

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ στον όποϊόν προσγειώθηκε τó θρυλικό άστροπλοιο τής Άστρικής Άσφάλειας «Πρω-

τεύς», ήταν τεράστιος, διπλάσιος σχεδόν από τη Γή. Πυκνή βλάστησι τόν σκέπαζε και άπειρα ποτάμια, μικρά και με γάλα, κυλούσαν τά καθαρά νερά τους.

—Ώραϊός Πλανήτης!, έκανε με ένθουσιασμό ή Νάνσυ. Είναι ό,τι πρέπει για τόν άνθρωπο. Άν δέν είναι κατοικημένος, θά πρέπει να τόν κατοικήσουν Γήινοι, Τζόε. Λες να είναι ό πλανήτης από τόν όποϊό ξεκινάει ή άπειλή έναντίον τής Γής;

Ο Σέρινταν σήκωσε τούς ώμους του.

—Ποιός ξέρει, έκανε. Δέν αντικρύσαμε πουθενά κτίρια που να μάς δείχνουν πώς αυτός ό πλανήτης κατοικείται.

—Ίσως να σκεπάζωνται τά κτίρια από τά πελώρια δέντρα. Τζόε. Δέν έχω ποτέ μου ξαναδó τόσο μεγάλα δέντρα.

—Άς κάνουμε μιá μικρή έξερεύνησι, πρότεινε ό Σέριν-

ταν. Προηγουμένως όμως πρέ-
πει να κρύψουμε τόν «Πρωτέα»
Να τόν καμουφλάρουμε με κλα-
διά δέντρων.

“Εκοψαν μεγάλα κλαδιά και
σκέπασαν τὸ πελώριο καὶ ἀ-
στραφτερό ἀστρόπλοιο. “Επει-
τα ὠπλίστηκαν ὡς τὰ δόντια
καὶ ξεκίνησαν. Στὴν ἀρχὴ βά-
διζαν κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν
πελώριων δέντρων. “Επειτα
βγήκαν σὲ μιὰ κατάφυτη κοι-
λάδα μὲ παραμυθένια ὄφι.

—Τζόε!, ξεφώνισε σὲ μιὰ
στιγμὴ μὲ θαυμασμό ἢ Νάν-
συ. Κύτταξε ψηλά!

Κύτταξαν ὅλοι τους. “Ενα
πελώριο ἄστρο ποὺ λαμποκο-
πούσε σὰν ἥλιος εἶχε προβάλ-
λει στὸν ὀρίζοντα.

Τὸ θέσμα ἦταν θαυμάσιο
ἀλλὰ καὶ τρομερὸ μαζί. “Ηταν

“Η ὑδρογονικὴ δόμδα συγκλόνισε τὸ μεγάλο νησί.

σὰ νὰ χαμήλωνε τὸ φεγγάρι τῆς Γῆς τὴν ἡμέρα καὶ νὰ φανταῖ σαν ἓνα πελώριο λαμπρὸ ἄλωνα.

—Εἶναι δορυφόρος αὐτοῦ τοῦ πλανήτη, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὁ Σέρινταν.

—Ἐχεις δίκιο, ἀπάντησε ὁ Λή Πό, ποὺ κάτι καταλάβαινε ἀπὸ κάτι τέτοια γιατί στὸν πλανήτη Πράτ ἦταν καθηγητῆς τῆς Ἀστρονομίας.

Καθὼς στέκονταν καὶ κύταζαν σαν χαῖοι τὸν δορυφόρο ποὺ ὅσο πῆγαινε κι' ἀνέβαινε στὸν οὐρανό, δὲν πῆραν εἰδησι πὼς ὀλόγυρά τους τὰ φυτὰ ἀναδεύονταν λες καὶ περνοῦσαν ἀνάμεσά τους χιλιάδες φίδια.

Πρῶτος εἶδε τὴν ὑποπτη κίνησι ὁ Λή Πό, ποὺ τὸ μάτι του ἔφυγε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ δορυφόρο.

—Κάτω ὅλοι!, οὐρλιαξε.

Ἦταν καιρὸς. Μόλις οἱ σύντροφοί του κυλίστηκαν ξαφνία σμένοι στὸ ἔδαφος, πελώριες σιλουέττες ξεπετάχτηκαν ὀλόγυρά τους κι' ἀρχισαν νὰ τοὺς βομβαρδίζουν μὲ ἑκατοντάδες πέτρες. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς χτύπησε τὴ Νάνσυ στὸν ὦμο καὶ ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ πονεμένη κραυγή.

Ἐνα δευτερόλεπτο ἀργότερα, ριπὲς αὐτομάτων καὶ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Οἱ τέσσερις ἀστεροναῦτες χτυποῦσαν ἀλύπητα τὶς μαῦρες αὐτὲς σκιὲς ποὺ δὲν ἦταν παρὰ τεράστιοι γορίλλες, ἀπὸ ἐκεῖ νους ποὺ ἦταν γεμάτο τὸ νησί τῆς Γῆς.

Οἱ πέτρες λιγότεψαν τώρα νὰ πέφτουν. Ὁ κίνδυνος ὅμως

δὲν σταμάτησε. Σὲ λίγο, ἓνα νέο κύμα γορίλλων ἔκανε δεῦτερη ἐπίθεσι μὲ πέτρες καὶ ξύλα, οὐρλιάζοντας σαν πλάσματα τῆς κολάσεως. Ἀπὸ τὰ ὅπλα τῶν ἀστεροναυτῶν τὸ μολύβι ἔβγαине καταγιστικὸ καὶ καρφωνόταν στὰ κορμιά τους. Μὰ ἐκεῖνοι ἦσαν πολλοί, ἓνα πλήθος ὀλόκληρο ποὺ ὅσο πῆγαινε καὶ στένευε τὸν κλοιὸ γύρω τους.

Ὁ ντέκτιβ καπάλαιβε πῶς ὁ κίνδυνος ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε ἦταν θανάσιμος. Ἐπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ φύγουν, ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, νὰ σπάσουν τὸν κλοιὸ καὶ ν' ἀνέβουν σὲ μερικὰ δέντρα ποὺ δὲν ἀπείχαν παρὰ ἑκατὸ μέτρα μακριὰ τους.

Ἐξήγησε τὸ σχέδιό του στοὺς φίλους του.

—Εγὼ θὰ σὰς ὑποστηρίξω γιὰ νὰ σπάσετε τὸν κλοιὸ, τοὺς εἶπε. Ὅταν φθάσετε κοντὰ στὰ δέντρα, βοηθήστε με τότε νὰ ξεγλυστρήσω κι' ἐγὼ γιὰ νάρθω κοντὰ σας.

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἀκολούθησε, δὲν περιγράφεται. Ἡ ἥρωϊκὴ Νάνσυ μὲ τὸ τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τὸν ψυχραῖμο Λή Πό, χρειάστηκε νὰ παλέψουν σῶμα μὲ σῶμα μὲ τοὺς γορίλλες γιὰ ν' ἀνοίξουν δρόμο καὶ νὰ περάσουν. Χρησιμοποίησαν γιὰ ὅπλα τὰ αὐτόματά τους τὰ πιστόλια τους, τὰ μαχαίριαι τους, ὡς κι' αὐτὲς τὶς γροθιὲς τους ἀκόμα. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ κι' αἱματηρὴ μάχη ποὺ θὰ κράτησε πάνω ἀπὸ ἓνα τέταρτο, κατάρθρωσαν νὰ φτάσουν στὶς ρίζες τῶν δέντρων. Ἐκεῖ ταμπουρώθηκαν

στούς κορμούς και, ἐνῶ ὁ Λή Πὸ χτυπούσε ὁποιοδήποτε γορύλλα πλησίαζε, ἡ Νάνσυ μὲ τὸ Μίκυ ἔστρεψαν τὰ ὄπλα τους πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σέρινταν πού εἶχε μείνει πίσω τους.

Αὐτὸ πού εἶδαν τοὺς πάγωσε τὸ αἷμα. Ὁ Σέρινταν ἦταν κυκλωμένος ἀπὸ τὰ αἰμοδόρα αὐτὰ τέρατα καὶ προσπαθοῦσε μάταια νὰ ἀμυνθῇ. Ἐνῶ πυροβολοῦσε μπροστὰ του, ἕνας γορύλλας ὥρισε μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγὴ πίσω του, ἔτοιμος νὰ τοῦ συντρίψῃ τὸ κεφάλι μ' ἓνα μονάχα χτύπημα.

Ὁ Μίκυ σήκωσε μὲ ψυχραιμία τὸ πιστόλι του, σκόπευσε καὶ πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα του θῆκε τὸ γορύλλα στὸ κεφάλι, πρὶν προλάβει ν' ἀγγίξῃ τὸν Σέρινταν.

Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν κατάφερε καὶ πολλὰ πράγματα. Ἐνας γορύλλας σκοτωνόταν, τρεῖς πετάγονταν ἀπὸ τὰ χόρτα.

—Κύριε Σέρινταν!, φώναξε τὸ παιδί, πέστε κάτω ἀμέσως!

Ἐπειτα στράφηκε πρὸς τὴ Νάνσυ πού τὸν κύτταξε μὲ ἀπορίαν.

—Γρήγορα χειροβομβίδες!, τῆς εἶπε. Μόνο μ' αὐτὲς θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς συντρίψουμε.

Πέταξαν καὶ οἱ δύο ταυτόχρονα ἀπὸ μιὰ χειροβομβίδα, ὅταν εἶδαν πὼς ὁ Σέρινταν εἶχε πέσει κάτω. Ἐνας τρομερὸς κρότος ἀντήχησε καὶ χιλιάδες θραύσματα τινάχτηκαν ὀλόγυρα σφυρίζοντας δαιμονισμένα, μαζὶ μὲ πέτρες καὶ χύ-

ματά. Δεκάδες γορύλλες ἔπесαν καταγῆς νεκροὶ ἢ πληγωμένοι, γεμίζοντας τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τρομερὰ οὐρλιαχτά. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, ὁ Σέρινταν τινάχτηκε σὰν λάστιχο ἐπάνω καὶ τρέχοντας, ἔφτασε καταϊδρωμένος καὶ κατὰκοπος στοὺς φίλους του.

—Γρήγορα στὰ δέντρα!, φώναξε. Εἶναι ἡ μόνη μας σωτηρία.

Τὰ δέντρα ἦταν ψηλὰ ἀλλὰ τοὺς ἦταν πολὺ εὐκόλο ν' ἀναρριχθοῦν ἐπάνω τους γιὰ τὶ εἶχαν πολλὲς διχάλες. Σὲ πέντε λεπτά εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς ἀνέβει στὴν κορυφὴ τους.

Ἐρριξαν μιὰ ματιὰ κάτω καὶ εἶδαν τὸ πλῆθος τῶν γορύλλων νὰ εἶναι μαζεμένο καὶ νὰ τοὺς κυττάξῃ. Ὁ Μίκυ ἔστρεψε τὴν κἀνὴν τοῦ αὐτομάτου πρὸς τὰ κάτω, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ, μὰ ὁ Σέρινταν τὸν ἐμπόδισε.

—Ὅχι, τοῦ εἶπε, εἶναι κουτὸ νὰ ξοδεύσουμε ὅλες τὶς σφαῖρες μας. Οἱ γορύλλες ὅσο πηγαίνουν καὶ γίνονται πιὸ πολλοί. Εἶναι προτιμότερο νὰ περιμένουμε.

—Ὡς πότε; ρώτησε ἡ Νάνσυ ἀναστενάζοντας.

Ὁ Σέρινταν ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἴσως ἦταν κουτὸ αὐτὸ πού κάναμε, εἶπε στοὺς φίλους του. Ἐδῶ πού ἀνεβήκαμε εἶμαστε ἀποκλεισμένοι. Ἀν ἔχουμε νὰ κάνουμε μόνο μὲ τοὺς γορύλλες, ἐλπίζω νὰ καταφέρουμε νὰ φύγουμε. Ἀν ὅμως...

Οἱ φίλοι του τὸν κύτταξαν ἐρωτηματικά.

—Ἐχω τὴν ἐντύπωσι πὼς

οι γορίλλες αυτοί έχουν λογικό, μα δεν είναι οι μόνοι κάτοι κοι πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη. Κάποιος άλλος τους οδηγεί και τους διατάζει. Οι γορίλλες δεν θα μπορούσαν να καταστρώσουν ένα σχέδιο για την κατάρκτησι της Γης κι έπειτα, δεν θα μπορούσαν να έχουν ένα μηχανικό πολιτισμό. Πίσω από τους γορίλλες κρύβονται άνθρωποι.

—Και κείνο το πλάσμα που γαύγιζε μέσα στο κουτί, στην έρημη βίλλα του νησιού της Νέας Γης, τί ήταν; ρώτησε με φανερή περιέργεια ο Μίκυ. Για δεύτερη φορά ο Σέρινταν ανασήκωσε τους ώμους, γιατί δεν ήξερε τί απάντησι να δώσει.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

ΕΜΕΙΝΑΝ περίπου δυο ώρες στο δέντρο χωρίς οι γορίλλες να κινηθούν από τη θέση τους. Άρχισαν ν' ανησυχούν

και να νευριάζουν. "Ως τότε θα μπορούσαν να κάθονται έτσι ακίνητοι;

—Πρέπει να κατεβούμε, αποφάσισε ο ντέτεκτιβ. Θα πετάξουμε δυο τρείς χειροβομβίδες...

Σταιμάτησε να μιλά. Ένα γαύγισμα ακούστηκε μέσα στα χόρτα και τους θάμνους. Την ίδια στιγμή, συνέβη κάτι παράξενο. Οι γορίλλες έπεσαν όλοι άνασκέλα! Έπειτα, όσο το γαύγισμα πλησίαζε, τα αί

μοδόρα τέρατα άρχισαν να σηκώνονται και να φεύγουν.

—Έτοιμαστήτε!, φώναξε ο ντέτεκτιβ.

Γλύστρησε πρώτος στη ρίζα του δέντρου. Συνέχεια κατέβηκαν και οι φίλοι του. Οι γορίλλες είχαν όλοι τους φύγει και ο δρόμος ήταν έλευθερος. Και το παράξενο γαύγισμα είχε σταματήσει.

—Γρήγορα για τον «Πρωτέα», είπε ο Σέρινταν. Πρέπει να προσγειωθούμε σε άλλο μέρος του πλανήτη, πιδ ή συχο.

Δεν πρόλαβαν όμως να πάνε ούτε είκοσι βήματα, όταν μια άγρια κι' επιτακτική φωνή άντηχησε πίσω τους:

—Πετάξτε τα όπλα άμέσως!

Οι τέσσερις αστροναύτες ξαφνιάσθηκαν κι' έμειναν για λίγο ακίνητοι, μαρμαρωμένοι, χωρίς να σκεφθούν να αντιδράσουν.

—Σας έχουμε κυκλώσει!, μίλησε ή ίδια φωνή. Είναι περιττό να αντισταθήτε.

Ο ντέτεκτιβ αποφάσισε να παραδοθή και πέταξε πρώτος το όπλο του. Τον μιμήθηκαν και οι άλλοι. Την ίδια στιγμή, μέσα από τα χόρτα βγήκαν πέντε Γήινοι. Προχώρησαν προς το μέρος τους με προτεταμένα τα αυτόματά τους.

Πήραν τα όπλα των αστροναυτών και βάζοντάς τους μπροστά, τους διέταξαν να προχωρήσουν.

Η πορεία κράτησε δέκα λεπτά περίπου. Κανείς δεν μι

λούσε στο δρόμο. Πέρασαν κάτω από φουντωτά δέντρα και διέσχιζαν πολλά ρυάκια με πεντακάθαρο νερό. Ο πλα νήτης αυτός ήταν πραγματικά παραδεισένιος μὰ ὁ Σέριν ταν καὶ οἱ φίλοι του δὲν εἶχαν ὄρεξι νὰ ἀποθαυμάσουν τὴν ὁμορφιά του. Τὸς βασά νιζαν χιλιάδες ἐρωτηματικά καὶ ἡ ἀγωνία τοὺς βάφαινε τὴν καρδιά. Ποιὸς ἦταν ὁ ἄρ χοντας αὐτοῦ τοῦ πλανήτη; Τί ζητοῦσαν ἐδῶ πάνω οἱ Γῆ ἴνοι; Πού τοὺς πῆγαιναν καὶ τί σχεδίαζαν νὰ τοὺς κάνουν;

Στὸ τέλος, ἡ συνοδεία στα μάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ με γάλη καλύβα. Ἦταν φτιαγμένη με κορμούς δέντρων. Δίπλα τῆς ὑπῆρχαν κι' ἄλλες καλύβες. Οἱ τέσσερις αἰχ μάλωσαν μπήκαν στὴν πρώτη καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω τοὺς. Οἱ Γῆ ἴνοι πού τοὺς αἰχ μαλώτισαν δὲν τοὺς εἶπαν οὔτε λέξι.

* * *

Πέρασαν πολλές ὥρες ὥσπου ν' ἀνοίξη ἡ πόρτα. Δυὸ Γῆ ἴνοι ἔκαναν τὴν ἀμφάνισί τοὺς καὶ ἔκαναν νόημα στὸ Μίκυ καὶ στὴ Νάνσυ νὰ πλησιάζουν.

—Ἐλάτε μαζί μας, τοὺς εἶπαν. Δὲν ἔχετε νὰ πάθετε ἀπολύτως τίποτε ἀν μᾶς ὑπακούσετε.

Ἡ Νάνσυ ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν Σέρινταν κι' εἶπεται προ ὥρῃσε πρὸς τὴν πόρτα. Πίσω τῆς βγῆκε καὶ τὸ Ἑλληνό πούλο.

Οἱ δυὸ ἄντρες τοὺς ἐβάλαν στὴ μέση καὶ τοὺς ὠδήγησαν

σὲ μιὰ ἄλλη καλύβα, πὺ με γάλη ἀπὸ τὴ δική τους. Ἐκεῖ, τοὺς ἐπερίμεναν δυὸ ἀκόμη Γῆ ἴνοι. Τὸς ἐβάλαν νὰ καθήσουν κι' ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς Γῆ ἴνους, μίλησε στοὺς αἰχμαλώτους του:

—Κρατῶ στὰ χέρια μου μιὰ μεγάλη δύναμι. Ἐχω κάτῳ ἀπὸ τίς διαταγές μου τοὺς κατοίκους αὐτοῦ τοῦ πλανήτη πὺ εἶναι τόσο πολὺ προοδεύ μὲνοι ὅσο δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Μὲ τὴ βοήθειά τοὺς ἔχω σκοπὸ νὰ δημιουργήσω κάτι τὸ τέλειο, τὸ ἀνώτερο.

—Δηλαδή; τὸν ρώτησε ἡ Νάνσυ.

—Μιὰ καινούργια φυλὴ! Θὰ φέρω ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ Γῆ, νὰ αἰχμαλωτίσουν ὠριτὸν ὑπέροχο πλανήτη ὅπου θὰ βασιλεύω ἐγώ! Δὲν εἶναι ὠραῖο τὸ σχέδιό μου; Γι' αὐτὸ ἔστειλα τοὺς Γορίλλες στὴ Γῆ, νὰ αἰχμαλωτίσουν ὠριμένους ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς φέρουν ἐδῶ. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὅμως, πῆγε νὰ αἰχμαλωτίσῃ ἑσένα κι' ἔτσι μπῆκε στὰ ἴχνη μου ὁ ντέκτιβ Σέρινταν καὶ ἡ Ἀστρικὴ Ἀσφάλεια.

—Γιατί δὲν λέγατε στὸν κόσμον νὰ ἔρθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ, ἀλλὰ θέλετε νὰ τὸν φέρετε μετὰ τὴ βία;

Ὁ ἄνθρωπος χαμογέλασε.

—Γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ με γνωρίσῃ κανεὶς!, εἶπε. Ἄν μάθαινε τὸ ὄνομά μου ἢ ἀστὺ νομία, θὰ μ' ἐβάλε στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Ἐπειτα, ἡ Ἀστρικὴ Ἀσφάλεια δὲν θὰ

συμφωνήση στο σχέδιο που έχω στο νου μου να κάνω.

—Δηλαδή, ρώτησε τώρα ό Μίκυ.

—Σκοπεύω να σκοτώσω όλους τούς κατοίκους του πλανήτη αυτού. Δηλαδή τούς γορίλλες και τούς σκυλανθρώπους.

—Ποιοί είναι οι σκυλάνθρωποι;

—Είναι μιὰ ράτσα ανθρώπων που μοιάζουν με σκύλους. Έχουν αναπτύξει έναν υπέροχο πολιτισμό σ' αυτόν τον πλανήτη, αλλά είναι πολύ λίγοι. Μόνο πεντακόσιοι όλοι - όλοι. Αυτούς τούς πεντακόσιους τούς υπηρετούν χιλιάδες γορίλλες. Οί γορίλλες αυτοί είναι σαν υπηρέτες των και ζουν στις απέραντες ζούγκλες. Είναι πολύ πιστοί στους σκυλάνθρώπους και τούς λατρεύουν σαν Θεούς. Όταν μιλάει ένας σκυλάνθρωπος, όσοι γορίλλες τον ακούν πέφτουν ανάσκελα κάτω σέ ένδειξι σεβασμού.

—Με ποιο δικαίωμα θέλετε να σκοτώσετε αυτά τὰ άθώα πλάσμησά; είπε ή Νάνσυ στον άνθρωπο που τής μιλούσε.

—Ο άλλος δέν πρόλαβε ν' άπαντήσει. Ένα άγριο ούρλιαχτό γέμισε την άημόσφαιρα και τούς έκανε όλους να ριγήσουν.

Ένας από τούς φρουρούς των αίχμαλώτων βγήκε σ' ένα παραθύρο και κύτταξε έξω.

—Γορίλλες!, φώναξε. Έκατοντάδες γορίλλες όπλισμένοι με ρόπαλα έρχονται εναντίον μας!

—Τούς σκυλάνθρώπους!, ούρλιαξε ό άνθρωπος που μιλούσε πριν λίγο. Διάτάξτε τους να τούς σταματήσουν!

Ο φρουρός πετάχτηκε έξω και σέ λίγο, δυνατά γαυγίσματα άκούστηκαν. Ταυτόχρονα με τὰ γαυγίσματα, οί γορίλλες που έρχονταν όπλισμένοι με τὰ ρόπαλα, κοντοστάθηκαν, έπесαν όλοι τούς ανάσκελα κι έπειτα τόβαλαν στα πόδια.

—Περίφημα!, είπε ό άνθρωπος. Είδατε και με τὰ μάτια σας τί συμβαίνει. Έχω αίχμαλωτήσει όλους τούς σκυλάνθρώπους και ό,τι τούς διατάζω, γίνεται. Λοιπόν, έχω να σας κάνω μιὰ πρόταση. Θέλετε έσείς οί δυο να μείνετε στον πλανήτη μου και να με υπακούετε σαν βασιλιά σας;

—Και ό Σέρινταν;, ρώτησε ή κοπέλλα.

—Ο Σέρινταν θα πεθάνη! Δέν του έχω έμπιστοσύνη!

Ένα ρίγος συγκλόνισε την κοπέλλα.

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφέας: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

‘Ο Μικρός TARZAN

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου ἐβδομαδιαίου ἀναγνώ-
σματος, ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ λίγες μέρες, τὴν

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

11 Ἀπριλίου

‘Ο «Μικρὸς Ταρζάν» εἶναι τὸ πιὸ συναρπαστικὸ καὶ
συγκλονιστικὸ ἀνάγνωσμα ζούγκλας ποῦ ἔχετε διαβάσει
ποτέ! Γοργᾷ ἐπεισόδια, γοητευτικὴ πλοκὴ, δράσι, πάλη μὲ
θηρία καὶ ἰθαγενεῖς, ἐξωτικά ζῶα, ἀγωνία, γέλια, διασκέ-
δασις! ‘Ο «Μικρὸς Ταρζάν» εἶναι γραμμένος ἀπὸ τὸν εἰ-
δικὸ στὰ ἀνάγνωσματα ζούγκλας ἐκλεκτὸ συγγραφέα Νίκο
Ρούτσο, ποῦ ὑπόσχεται σ’ ὅλους τοὺς παλαιούς φίλους
του ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ δώσῃ κάτι πολὺ καλύτερο ἀπὸ
κάθε ἄλλο ἀνάγνωσμα ζούγκλας ποῦ ἔχει γράψῃ ποτέ!

‘Ο Μικρός TARZAN

θὰ γίνῃ ὁ ἀχώριστος σύντροφος κάθε παιδιοῦ καὶ θὰ χα-
ρίξῃ στιγμὲς ἀξέχαστες καὶ μόρφωσι συνδυασμένη μὲ δια-
σκέδασι καὶ πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ ξεκούρασμα σὲ κάθε
Ἑλληνόπουλο! Μετὰ τὸ διάβασμα τῶν μαθημάτων ἢ μετὰ
τὴν ἐργασία, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Μικροῦ Ταρζάν θὰ ἀναπαύῃ
καὶ θὰ ξεκουράζῃ!

Ἀγοράστε ὅλοι τὸν Μικρὸ Ταρζάν τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ
(στὶς ἐπαρχίες θὰ κυκλοφορήσῃ μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα
γιά τεχνικούς λόγους). Σελίδες 36, ἐξώφυλλα ὀφφсет, τι-
μὴ 2 δραχμὲς !

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 23 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οί-
κονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστά-
μενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Τὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ 24, ποὺ
κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη μὲ τὸν τίτλο

ΟΙ ΣΚΥΛΑΝΘΡΩΠΟΙ

εἶναι ἓνα ὑπέροχο καὶ συναρπαστικὸ τεύχος γεμᾶτο δράσι
καὶ πλοκῇ. Ὁ θρυλικὸς ἀστροναύτης ντέτεκτιβ Τζόε Σέ-
ρινταν, μαζὶ μὲ τὸν ἀχώριστο καὶ μικρὸ του φίλο Μίκυ,
τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ τὸν Λή Πό, ζοῦν μιά συγκλο-
νιστικὴ περιπέτεια σ' ἓναν ἄγνωστο πλανήτη ποὺ τὸν κα-
τοικοῦν σκυλάνθρωποι !

ΚΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ
ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ ΒΡΗΚΕ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΠΟΥ ΤΟΥ
ΑΞΙΖΕ!

ΑΛΛΑ Η ΤΙΓΡΙΣ ΜΠΕΝΖΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ, ΘΕΕ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΟΥ!
ΣΩΣΕ ΤΟ ΕΥΤΕΝΙΚΟ ΑΥΤΟ ΖΩΟ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ